

Майкъл Бонг Мечето Падингтън

Истинската история
на мечето от Тъмно Перу

*Илюстрации
Пеги Фортнън*

МАЙКЪЛ БОНД МЕЧЕТО ПАДИНГТЪН

Превод: Димана Илиева

chitanka.info

— Мече? На гара „Паддингтън“? — и госпожа Браун удивено погледна съпруга си. — *Не ставай смешен, Хенри. Не може да бъде!*

Когато семейство Браун за пръв път виждат мечето Паддингтън на гарата, то току-що е прекосило половината свят от далечната си родина — Тъмно Перу. След което животът им никога няма да бъде същият... защото и най-обикновените неща стават ужасно необикновени, когато наблизко е мечето Паддингтън!

„Винаги безкрайно съм уважавала Паддингтън. Той е истинска британска институция...“

Стивън Фрай

ЗА АВТОРА

Автор на повече от сто книги, Майкъл Бонд е роден в Нюбъри, Бъркшир, през 1926 г. и отраства в Рединг. На четиринайсет години завършва училище и през следващата година работи в адвокатска кантора, след което постъпва в Би Би Си като инженер. През войната служи в Кралските военновъздушни сили и в армията. Първия си разказ написва през 1947 г., докато частта му е разквартирувана в Кайро. Доброто му приемане в списание „Лондонско мнение“ подсказва кълновете на успешна бъдеща кариера, но преди изцяло да се посвети на писането, той прекарва дълги, щастливи и плодотворни години като телевизионен оператор в Би Би Си.

Вдъхновението за най-известната му творба го спохожда една зима на Бъдни вечер, докато търси подслон от снега в прочутия лондонски магазин „Селфридж“. Там попада на забравена играчка на щанда — малко мече. От него се ражда „Мечето Падингтън“, чието първо издание излиза през 1958 г. Мечките нямат нужда от особени увещания и оттогава Падингтън е изпълнил страниците на 14 повести, различни книжки с картинки и много други текстове, написани за младите духом на всякаква възраст.

Майкъл двукратно получава признание за заслугите си към детската литература — през 1997 г. е удостоен с Ордена на Британската империя, а през 2002 г. заедно с други детски автори е почетен в изложба в Националната портретна галерия в Лондон, отбелязваща сто години литература за деца. Майкъл Бонд живее в Лондон.

ПЪРВА ГЛАВА

МОЛЯ, ПОГРИЖЕТЕ СЕ ЗА ТОВА МЕЧЕ

Господин и госпожа Браун видяха за пръв път Падингтън на перона на гарата. Всъщност именно затова той се сдобил с толкова необичайно име за едно мече — защото гарата се казваше „Падингтън“.

Семейство Браун бяха дошли да посрещнат дъщеря си Джуди, която се прибираще от училище за ваканцията. Беше топъл летен ден и на гарата не можеше да се разминеш от хора, които заминаваха за морето. Влаковете пуфтяха, високоговорителите трещяха, носачите с викове търчаха напред-назад и изобщо беше такава олелия, че

господин Браун, който го забеляза пръв, трябваше няколко пъти да повтори на жена си, преди тя да разбере какво ѝ казва.

— *Мече?* На гара „Паддингтън“? — и госпожа Браун удивено погледна съпруга си. — Не ставай смешен, Хенри. Не може да бъде!

Господин Браун отново намести очилата си.

— Ето го! — настоя той. — Видях го съвсем ясно. Там, до стойката за велосипеди. Носеше някаква странна шапка.

И без да чака отговор, той сграбчи жена си за ръката и я забута през тълпата покрай някаква количка, отрупана с чай и шоколад, покрай щанда с книгите и през една пролука сред купчина куфари до Бюрото за изгубени вещи.

— Ето го! — извика тържествуващо той и посочи един тъмен ъгъл. — Нали ти казах!

Госпожа Браун проследи накъде сочи ръката му, и едва различи нещо дребно и мъхнато в сенките. Стори ѝ се, че седи върху някакъв куфар, а на врата му висеше табелка с неясен надпис. Куфарът беше стар и опърпан, а от едната му страна с големи букви пишеше „ПРИНАДЛЕЖНОСТИ ЗА ПЪТУВАНЕТО“.

Госпожа Браун се вкопчи в съпруга си.

— Боже, Хенри! — възкликна тя. — Явно си бил прав. *Наистина* е мече!

Тя се взря по-отблизо. Изглеждаше много необичайно мече. Беше кафяво, и то едно такова мърляво кафяво, а на главата му се мъдреше извънредно чудата широкопола шапка точно както беше казал господин Браун. Изпод периферията на шапката в нея се втренчиха две големи кръгли очи.

Щом видя, че от него се очаква да предприеме нещо, мечето стана и учтиво повдигна шапката си. Под нея се подадоха две черни уши.

— Добър ден — каза то тихо и отчетливо.

— Тъ... Добър ден — неуверено отвърна господин Браун.

Настъпи тишина. Мечето въпросително ги изгледа.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Господин Браун явно се чувстваше доста неловко.

— Ами... не. Тъ... Всъщност се чудехме дали ние не можем да ти помогнем с нещо.

Госпожа Браун се наведе към мечето.

— Ама ти си съвсем мъничко мече.

Мечето изпъчи гърди.

— Аз съм много рядко мече — отговори важно то. — Там, откъдето идвам, не са останали много като мен.

— И къде е това? — попита госпожа Браун.

Преди да отговори, мечето предпазливо се огледа.

— Тъмно Перу. И изобщо не бива да съм тук. Аз съм пътник без билет.

— Пътник без билет? — Господин Браун сниши глас и тревожно погледна през рамо. Сякаш очакваше да види зад гърба си полицаи с бележник и молив, който записва всичко.

— Да — каза мечето. — Разбирате ли, аз емигрирах — и очите му се натъжиха. — Живеех с леля ми Луси в Перу, но се наложи тя да постъпи в пансион за пенсионирани мечки.

— Искаш да кажеш, че си изминал целия път от Южна Америка до тук сам-самичък? — възкликна госпожа Браун.

Мечето кимна.

— Леля Луси искаше да емигрирам, щом порасна достатъчно. Затова ме научи да говоря английски.

— Ами храната? — попита господин Браун. — Сигурно умираш от глад.

Мечето се наведе, отключи куфара с ключе, което също висеше на врата му, и измъкна отвътре почти празен стъклен буркан.

— Хапвах мармалад — доста гордо обяви то. — Мечките обичат мармалад. Бях се настанил в спасителната лодка.

— Но какво ще правиш сега? — попита господин Браун. — Не може просто да седиш на гара „Падингтън“ и да чакаш нещо да се случи.

— А, ще се оправя... някак.

И мечето се наведе да затвори куфара. А госпожа Браун изведнъж видя какво пише на табелката. Надписът беше съвсем прост: „Моля, погрижете се за това мече. Благодаря ви“.

Тя умолително се обърна към съпруга си:

— Ах, Хенри, *какво ще правим?* Не може просто да го оставим тук. Не знаеш какво може да му се случи. Лондон е толкова голям, когато няма къде да отидеш. Не може ли да дойде вкъщи за няколко дни?

Господин Браун се поколеба.

— Но, Мери, скъпа, не можем да го вземем... така изведнъж. Нали все пак...

— Все пак *какво*? — В гласа на госпожа Браун се появи твърда нотка. Тя сведе очи към мечето: — *Много* е сладък. Тъкмо ще прави компания на Джонатан и Джуди. Дори да е само за мъничко. Никога няма да ни простят, ако разберат, че си го оставил на гарата.

— Всичко това ми се струва ужасно нередно — отвърна господин Браун със съмнение в гласа. — Сигурен съм, че има някакъв закон за подобни случаи.

Той се наведе към мечето.

— Искаш ли да дойдеш у нас? — попита той и побърза да добави, за да не го обиди: — Разбира се, ако нямаш други планове.

Мечето подскочи и шапката му замалко да хвъркне от вълнение.

— Оо, да, моля ви! Много бих се радвал да дойда. Няма къде да отида, а тук всички толкова са се разбързали.

— Значи решено — обяви госпожа Браун, преди съпругът ѝ да размисли. — Ще можеш да закусваш мармалад всяка сутрин, както и... — и тя се напъна да се сети какво друго би се харесало на едно мече.

— *Всяка* сутрин? — Мечето сякаш не можеше да повярва на ушите си. — Вкъщи го отваряхме само в специални случаи. В Тъмно Перу мармаладът е много скъп.

— Тогава от утре всяка сутрин ще закусваш мармалад — продължи госпожа Браун. — И мед в неделя.

По лицето на мечето пробяга тревожна сянка.

— А дали ще е много скъпо? — попита то. — Нали разбирате, нямам много пари.

— И таз добра! И през ум не ни минава да взимаме пари от теб. Очакваме да си един от нас, член на семейството, нали, Хенри? — и госпожа Браун се обърна към мъжа си за подкрепа.

— Разбира се — каза господин Браун. — Между другото — добави той, — щом *наистина* идваш вкъщи, добре ще е да знаеш как се казваме. Това е госпожа Браун, а аз съм господин Браун.

Мечето учтиво повдигна шапка. Два пъти.

— Аз всъщност си нямам име — каза то. — Само перуанското, но него никой не го разбира.

— Тогава най-добре да ти измислим английско име — рече госпожа Браун. — Това доста ще улесни нещата.

Тя се огледа да потърси вдъхновение от гарата.

— Трябва да е нещо специално — каза тя и в същия миг локомотивът на един от пероните продължително изсвири. Влакът потегли. — Сетих се! — извика тя. — Намерихме те на гара „Падингтън“, затова ще те кръстим Падингтън.

— Падингтън — и мечето го повтори няколко пъти, за да не сбърка. — Доста дълго ми се вижда.

— Много забележително име — каза господин Браун. — „Падингтън“ определено ми харесва. Така да бъде. Падингтън.

Госпожа Браун се изправи.

— Добре. А сега, Падингтън, трябва да посрещнем дъщеря ни Джуди на влака. Прибира се вкъщи от училище. Сигурно си прежаднял след дългото пътуване, затова с господин Браун отидете до бюфета да ти купи един хубав чай.

Падингтън облиза устни.

— *Страшно* съм жаден — каза той. — От морската вода се ожаднява.

Той грабна куфара, решително нахлупи шапката на главата си и учтиво размаха лапа към бюфета.

— След вас, господин Браун.

— Тъ... благодаря, Падингтън — отвърна господин Браун.

— Да се грижиш за него, Хенри — извика след тях госпожа Браун. — И за бога, махни тази табелка от врата му, щом ти остане време. С нея прилича на колет. Ако го види някой носач, ще вземат да го натоварят на някоя количка или кой знае къде.

В бюфета беше същинско стълпотворение, но господин Браун успя да намери маса за двама в един ъгъл. Като се изправи на стола, Падингтън съвсем удобно успя да опре лапи на стъкления плот. Той с интерес се оглеждаше наоколо, докато господин Браун отиде да вземе чай. Всички тези хора, които сладко похапваха, го подсетиха колко е гладен. На масата беше останала недоядена кифла, но тъкмо когато протегна лапа да я вземе, се появи сервитьорката и с метличката чевръсто я прибра в таблата.

— Не ти е притрябвала, миличък — каза тя и дружески го потупа по рамото. — Не знаеш къде се е въргала.

Падингтън се чувстваше толкова празен, че пет пари не даваше къде се е въргала кифлата, но беше прекалено добре възпитан, за да възрази.

— Е, Падингтън — каза господин Браун, който се появи с две димящи чаши чай и цяла чиния, отрупана със сладкиши. — Как ти се струва за начало?

Очите на мечето се навлажниха.

— Много добре, благодаря — възкликна то и със съмнение изгледа чая. — Но ми е доста трудно да пия от чаша. Обикновено ми засяда главата или си наkisвам шапката, а това доста разваля вкуса.

Господин Браун се двоумеше.

— Тогава най-добре ми дай шапката да ти я държа. И ще ти сипя чай в чинийката. В избраното общество не постъпват така, но съм сигурен, че в този случай никой няма да възрази.

Падингтън си свали шапката и внимателно я сложи на масата, докато господин Браун сипваше чай. Загледа прегладняло сладкишите, особено един със сметана и сладко, който господин Браун постави в чинията пред него.

— Заповядай, Падингтън — каза той. — Съжалявам, че нямат с мармалад, но това е най-доброто, което успях да намеря.

— Радвам се, че емигрирах — каза Падингтън и протегна лапа, за да примъкне чинията по-близо. — Как мислите, ще възрази ли някой, ако стъпя на масата?

И преди господин Браун да успее да отговори, той се покатери на масата и здраво хвана сладкиша с дясната си лапа. Парчето беше доста голямо, най-големият и най-лепкав сладкиш, който господин Браун бе успял да намери, и само за няколко секунди повечето пълнеж внезапно се озова по мустаците на Падингтън. Хората започнаха да се побутват и да гледат към тях. На господин Браун му се искаше да беше взел някоя най-проста и обикновена кифла, но уви, нямаше голям опит с мечките. Той разбърка чая си и се загледа през прозореца, сякаш всеки ден пиеше чай с мечета на гара „Падингтън“.

— Хенри! — Гласът на жена му го стресна и с трясък го върна на земята. — Хенри, какво си направил с горкото мече? Виж го само! Целият се е омазал със сметана и сладко!

Господин Браун объркано подскочи.

— Изглеждаше доста гладен — смотолеви той.

— Ето какво става, като оставя баща ти сам за пет минути — обърна се към дъщеря си госпожа Браун.

Джуди развълнувано плесна с ръце.

— Ах, татко, наистина ли ще остане при нас?

— Отсега виждам, че ако остане, някой друг ще трябва да се грижи за него — каза госпожа Браун. — Баща ти изобщо не може да се справи. Виж само на какво е заприличал!

Падингтън, който през цялото време беше твърде зает със сладкиша и нехаеше какво става наоколо, внезапно осъзна, че говорят за него. Вдигна очи и видя госпожа Браун, а до нея стоеше момиченце със засмени сини очи и дълга светла коса. Подскочи, за да вдигне шапка, и тутакси се подхлъзна в локвичка ягодово сладко, което незнайно как бе паднало върху стъкления плот на масата. Пред

замаяния му поглед целият свят се завъртя надолу с главата. Диво размахна лапи във въздуха и преди някой да успее да го улови, със салтомортале се стовари назад в чинийката, пълна с чай. Скочи два пъти по-бързо, отколкото се бе приземил, защото чаят беше много горещ, и чевръсто стъпи в чашата на господин Браун.

Джуди прихна да се смее и се смя, докато не ѝ потекоха сълзи.

МОЛЯ, ПОГРИЖЕТЕ СЕ ЗА ТОВА МЕЧЕ

— Ах, мамо, колко е забавен! — извика тя.

Падингтън, на когото изобщо не му беше до смях, се задържа за миг, стъпил с единия крак на масата, а с другия — в чая на господин Браун. По цялото му лице висяха парцали сметана, а на лявото му ухо бе кацнала шепа ягодово сладко.

— Не съм и допускала — удиви се госпожа Браун, — че някой може да се докара до подобно състояние от парче сладкиш.

Господин Браун се прокашля. Току-що беше забелязал суровия поглед на келнерката от другата страна на тезгяха.

— Може би е най-добре да тръгваме — съобщи той. — Ще видя дали мога да хвана такси.

Той взе багажа на Джуди и побърза да излезе. Падингтън чевръсто се смъкна от масата, изгледа за последно лепкавите остатъци от сладкиша и скочи на пода.

Джуди го хвана за лапата.

— Да вървим, Падингтън. Ще те заведем вкъщи, където ще ти приготвим хубава топла вана. А после ще ми разкажеш за Южна Америка. Сигурно си преживял стотици чудесни приключения.

— Така си е — сериозно отвърна Падингтън. — Направо хиляди. Непрекъснато ми се случва нещо, такова мече съм си.

Когато излязоха от бюфета, господин Браун вече бе намерил такси и им махна от другата страна на улицата. Шофьорът се втренчи в Падингтън и отмести очи към хубавите чисти седалки на таксито.

— За мече се плаща допълнително — сопна се той. — А за лепкаво мече — двойно.

— Не е лепкав по своя вина, господин таксиджия — обясни господин Браун. — Току-що преживя ужасна злополука.

Шофьорът се поколеба.

— Добре де, *флизайте*. Само гледайте да не ми изцапа колата. Цяла сутрин съм я чистил.

Семейство Браун послушно се настани в таксито. Господин Браун, госпожа Браун и Джуди под строй се притиснаха на задната седалка, а Падингтън седна на съгъваемо столче зад шофьора, за да може да гледа през прозореца.

Излязоха от гарата под сияещото слънце и след сумрака и данданията всичко изглеждаше ярко и ведро. Профучаха край някакви хора на автобусната спирка и Падингтън им помахаше. Неколцина зяпнаха, а един господин повдигна шапката си. Падингтън се чувстваше сред приятели. След седмици самота в спасителната лодка имаше толкова много за гледане! Навсякъде беше пълно с хора, коли и големи червени автобуси — изобщо не приличаше на Тъмно Перу.

Падингтън надничаше с едно око през прозореца, за да не изпусне нещо. А с другото изучаваше господин и госпожа Браун и Джуди. Господин Браун беше закръглен и добродушен, с големи мустаци и очила, а госпожа Браун, също доста пълничка, приличаше на уголемено копие на Джуди. Падингтън тъкмо реши, че ще му хареса да живее при семейство Браун, и стъкленото прозорче зад шофьора се отвори, а той сопнато попита:

— Закъде казахте?

Господин Браун се наведе напред:

— „Уиндзор Гардънс“ трийсет и две.

Шофьорът затули с ръка едното си ухо:

— *Не чуф!* — извика той.

Падингтън го потупа по рамото.

— „Уиндзор Гардънс“ трийсет и две — повтори той.

Шофьорът така се стресна, че на косъм се размина с един рейс.

— Сметана! — изпищя той. — Отиде ми новото сако!

Джуди се закиска, а господин и госпожа Браун се спогледаха. Господин Браун надникна към таксиметровия апарат. Наполовина очакваше оттам да изскочи табелка, че ще трябва да платят още петдесет пенса.

— Моля да ми простите — извини се Падингтън.

Той се наведе и с другата си лапа се опита да изтрие петното. Към сакото на таксиджията мистериозно се добавиха няколко трохи от сладкиш и ягодово сладко. Шофьорът го изгледа дълго и втренчено. Падингтън повдигна шапката си и мъжът тресна прозорчето.

— Мили боже — каза госпожа Браун, — наистина трябва да го изкъпем веднага щом се приберем. Размазва се навсякъде!

Падингтън се замисли. Не че не обичаше да се къпе, но изобщо не му пречеше да ходи изцапан със сладко и сметана. Струваше му се жалко да го измият толкова скоро. Ала преди да има време да обмисли въпроса, таксито спря и семейство Браун започнаха да се измъкват от колата. Падингтън взе куфара си и тръгна след Джуди по белите стъпала, които водеха към голяма зелена врата.

— А сега ще те запозная с госпожа Бърд — каза Джуди. — Тя се грижи за нас. Понякога е малко строга и страшно мърмори, но всъщност не е такава. Сигурна съм, че ще ти хареса.

Падингтън усети нещо странно, защото коленете му се разтрепериха. Огледа се за господин и госпожа Браун, но те май спореха за нещо с шофьора. Зад вратата се чуха стъпки.

— Сигурен съм, че ще ми хареса, щом казваш — рече той и за миг зърна отражението си в излъсканата до блясък пощенска кутия. — Но дали аз ще ѝ харесам?

ВТОРА ГЛАВА

МЕЧЕ В ГОРЕЩА ВОДА

Падингтън не беше сигурен какво да очаква, когато госпожа Бърд отвори вратата. Остана приятно изненадан, защото ги посрещна набита сивокоса жена с майчински вид и приятно пламъче в очите. Щом видя Джуди, тя направо се хвана за главата:

— Всемогъщи боже, вече сте тук! — ужасено извика тя. — А пък аз едва свърших с миенето. Сигурно ще искате чай?

— Здравейте, госпожо Бърд — каза Джуди. — Радвам се да ви видя отново. Как е ревматизмът ви?

— По-зле от всякога — започна госпожа Бърд, но изведнъж млъкна и погледна Падингтън. — Какво си донесла? Какво е това нещо?

— Не е *нещо* — каза Джуди. — Това е мече и се казва Падингтън.

Падингтън повдигна шапка.

— *Мече* — повтори неуверено госпожа Бърд. — Е, поне е възпитан, това мога да кажа.

— Ще остане при нас — съобщи Джуди. — Емигрирал е от Южна Америка и е сам-самичък. Няма къде да отседне.

— Ще остане *при нас*? — пак повтори госпожа Бърд и отново понечи да се хване за главата. — Докога?

Джуди тайнствено се огледа, преди да отговори:

— Не знам — каза тя. — Зависи от *разни неща*.

— Господи помилуй! — възкликна госпожа Бърд. — Да бяхте ми казали. Не съм сложила чисти чаршафи в стаята за гости, нищо не е приготвено.

Тя сведе поглед към Падингтън.

— Макар че като го гледам на какво прилича, може би така е по-добре.

— Всичко е наред, госпожо Бърд — каза Падингтън. — Струва ми се, че ще се изкъпя. Сполетя ме злополука с един сладкиш.

— Аха! — и госпожа Бърд широко отвори вратата. — Ами тогава най-добре влизайте. Само внимавай с килима. Току-що го сложиха.

Джуди стисна Падингтън за лапата.

— Не говори сериозно — прошепна тя. — Даже мисля, че те хареса.

Падингтън гледаше отдалечаващата се фигура на госпожа Бърд.

— Малко строга ми се вижда — рече той.

Госпожа Бърд се обърна:

— Какво каза?

Падингтън подскочи.

— Ами... аз такова... — замънка той.

— Откъде каза, че си пристигнал? Перу ли беше?

— Точно така — отвърна Падингтън. — От Тъмно Перу.

— Хм — изхъмка госпожа Бърд и за миг се замисли. — Тогава предполагам, че обичаш мармалад. Най-добре да взема още от бакалията.

— Ето на! Нали ти казах? — извика Джуди, щом вратата се затвори зад гърба на госпожа Бърд. — *Наистина* те харесва.

— Представи си само, знае, че обичам мармалад! — каза Падингтън.

— Госпожа Бърд знае всичко за всичко — обясни Джуди. — Най-добре ела с мен, ще се качим да ти покажа стаята. Беше моя, когато бях малка, и по стените има много рисунки на мечки. Дано се чувстваш като у дома си — и тя го поведе по дълго стълбище, като не спираше да бърбори. Падингтън гледаше да не изостава и внимателно вървеше отстрани, за да не стъпва върху килима.

— Тук е банята — каза Джуди. — А това е стаята ми. Това пък е стаята на брат ми Джонатан, скоро ще го видиш и него. Тази е на мама и татко. А това — и тя отвори следващата врата, — това ще бъде твоята стая!

Падингтън влезе след нея и замалко да падне от изненада. Никога не беше виждал такова голямо помещение. До едната стена имаше просторно легло, застлано с бели чаршафи, и няколко сандъка, върху единия от които се кипреше огледало. Джуди отвори едно от чекмеджетата.

— Това се казва шкаф — обясни тя. — Вътре ще можеш да подредиш всичките си неща.

Падингтън погледна чекмеджето и завъртя очи към куфара си.

— Аз май нямам кой знае какво. Това е белята, когато си толкова малък — на никого през ум не му минава, че имаш нужда от нещо.

— Ще видим какво може да се направи — загадъчно каза Джуди. — Ще се опитам да накарам мама да те вземе със себе си, като тръгне на експедиция по магазините.

Тя коленичи до него.

— Ще ти помогна да си разопаковаш багажа.

— Много си мила — рече Падингтън и зачовърка нещо в ключалката, — но май няма кой знае какво да ми помагаш. Имам буркан с мармалад, но почти нищо не е останало, а това на дъното е с вкус на водорасли. И тефтерчето ми. И няколко *сентавос*, те са нещо като южноамерикански пенита.

— Боже! — извика Джуди. — Никога не съм виждала такова нещо. Колко са лъскави!

— Защото ги лъскам, затова. Не ги харча — обясни Падингтън и измъкна оръфана снимка. — А това е леля Луси. Помоли да я снимат точно преди да постъпи в пансиона за пенсионирани мечки в Лима.

— Изглежда много хубава — каза Джуди. — И много мъдра.

Ала като видя тъжните очи на Падингтън, които се бяха зареяли някъде надалеч, побърза да добави:

— Сега ще те оставя, за да се изкъпеш и да слезеш долу чист и спретнат. Има два крана: единият е за топла, а другият — за студена вода. Лесно ще ги различиш. Има предостатъчно сапун и чиста кърпа. И четка, за да си изтъркаш гърба.

— Много сложно ми звучи — заяви Падингтън. — Не мога ли просто да седна в локва или нещо от този род?

Джуди се засмя.

— Имам чувството, че госпожа Бърд хич няма да го одобри. И не забравяй да си измиеш ушите. Изглеждат ужасно черни.

— Ама те са си черни — с негодувание се обади Падингтън, но Джуди вече беше затворила вратата.

Той се качи на едно столче до прозореца и погледна навън. Долу имаше голяма интересна градина с изкуствено езерце и няколко дървета, които изглеждаха идеални за катерене. Зад дърветата се виждаха още къщи, проточили се в далечината. Реши, че сигурно е прекрасно цял живот да живееш в такава къща. Остана така, потънал в мислите си, докато стъклото не се замъгли от дъха му и не се виждаше нищо повече. Опита се да напише с лапи името си върху запотения облак. Прииска му се да не беше толкова дълго, защото облакът скоро свърши, а и буквите бяха много трудни.

— Нищо — утеши се той и се покатери върху тоалетката, за да се огледа в огледалото, — затова пък името ми звучи много важно. Не вярвам да има много мечки на света, които се казват Падингтън!

Нямаше как да знае, но точно в този миг Джуди казваше същото на господин Браун. Семейството се бе събрало на военен съвет в дневната и господин Браун водеше обречена битка. Джуди първа предложи да оставят Падингтън да живее при тях. На нейна страна застана не само Джонатан, но и майка ѝ. Джонатан още не беше виждал Падингтън, но самата мисъл да имат мече в семейството го привличаше. Придаваше им голяма важност.

— В края на краищата, Хенри — спореше госпожа Браун, — не можеш сега изведнъж да го изгониш. Не е редно.

Господин Браун въздъхна. Знаеше кога да се признае за победен. Не че не му допадаше идеята Падингтън да остане при тях. Тайничко и той го искаше не по-малко от всички останали. Ала като глава на

семейството чувстваше, че е длъжен да обмисли въпроса от всички страни.

— Сигурен съм, че най-напред трябва да уведомим някоя инстанция — каза той.

— Не виждам защо, татко — извика Джонатан. — Пък и ако научат, може да го арестуват, защото е пътувал без билет.

Госпожа Браун остави плетката.

— Джонатан е прав, Хенри. Не можем да допуснем подобно нещо. Не е направил нищо лошо. Сигурна съм, че никой не е пострадал, защото Падингтън е пътувал в спасителната лодка.

— А и въпросът с джобните — продължи господин Браун, чиято съпротива все повече отслабваше. — Не знам по колко на седмица се дава на едно мече.

— Може да му даваме по една лира като на другите деца — каза госпожа Браун.

Господин Браун внимателно запали лулата си, преди да отговори:

— Е, ще трябва първо да видим какво ще каже госпожа Бърд, разбира се.

Тримата избухнаха в тържествуващ хор.

— Тогава най-добре я попитай — рече госпожа Браун. — Идеята беше твоя.

Господин Браун се разкашля. Той малко се страхуваше от госпожа Бърд и изобщо не беше сигурен как тя ще приеме подобно нещо. Тъкмо се канеше да предложи да оставят нещата така за известно време, когато вратата се отвори и в стаята влезе самата госпожа Бърд, понесла поднос за чай. Тя спря за миг и огледа морето от лица, затаили дъх в очакване.

— Сигурно искате да ми кажете, че сте решили младият Падингтън да остане в къщата — рече тя.

— Нали може, госпожо Бърд? — замоли я Джуди. — Моля ви! Сигурна съм, че ще бъде много добър.

— Хм... — изхъмка госпожа Бърд и остави подноса на масата. — Ще видим. Добър... Различните хора разбират това по различен начин. Все едно — каза тя и се поколеба на вратата, — струва ми се, че има добро сърце.

— Значи не възразявате, госпожо Бърд? — попита господин Браун.

Тя се замисли за миг.

— Не. Не, изобщо не възразявам. Аз самата винаги съм имала слабост към мечките. Ще е хубаво да има мече в къщата.

— Бре — ахна господин Браун, когато вратата се затвори. — Да се не надяваш!

— Сигурно защото си повдигна шапката — каза Джуди. — Направи й добро впечатление. Госпожа Бърд харесва вежливите обноски.

Госпожа Браун отново се хвана за плетката.

— Някой трябва да напише писмо, за да съобщим на леля му Луси. Тя ще иска да знае, че е на сигурно място — и се обърна към Джуди: — Може би ще е най-хубаво да й пишете двамата с Джонатан.

— Впрочем — рече господин Браун, — като стана дума, къде е Падингтън? Да не е още в стаята си?

Джуди вдигна очи от бюрото, където търсеше хартия за писма.

— Всичко е наред. Къпе се в банята.

— В банята! — възкликна госпожа Браун и на лицето й се изписа тревога. — Прекалено е малък, за да се къпе сам в банята.

— Не се втелявай, Мери — измърмори господин Браун и се настани удобно във фотьойла с вестник в ръка. — Вероятно цял живот не се е забавлявал така.

Господин Браун беше близо до истината, защото Падингтън действително цял живот не се бе забавлявал така. Ала за беда господин Браун явно си представяше нещо съвсем различно. В блажено неведение, че долу се решава съдбата му, Падингтън седеше на пода на банята и рисуваше карта на Южна Америка с тубата, в която господин Браун държеше крема за бръснене.

Падингтън много обичаше география. Или поне *неговата си* география, която означаваше да посещава непознати места и да се среща с нови хора. Преди да напусне Южна Америка, за да се отправи на дълго пътешествие към Англия, леля му Луси — много мъдра стара мечка, се постара да го научи на всичко, което знаеше. Разказа му за местата, които щеше да види по пътя, и часове наред му четеше за хората, с които щеше да се запознае.

Пътуването беше много дълго, защото бяха обиколили половината свят, затова картата на Падингтън зае почти целия под на банята и той изхаби почти целия крем за бръснене. С малкото останало

в тубата отново се опита да напише новото си име. След няколко опита най-накрая се спря на Падннгтн. Стори му се изключително важно.

Едва когато по носа го цапна струйка топла вода, той осъзна, че ваната се е препълнила и започва да прелива. Падингтън с въздишка се покатери на ръба, затвори очи, затисна нос с лапа и се бухна във водата. Тя беше гореща, сапунена и много по-дълбока, отколкото очакваше. Наложиха се да застане на пръсти, за да си измъкне носа над водата.

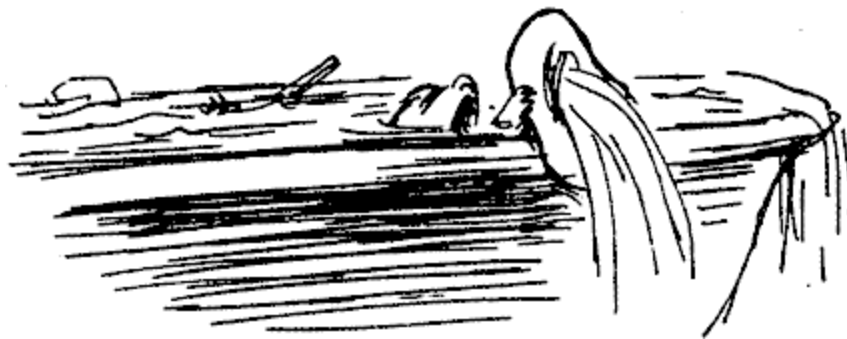
И тъкмо в този момент го връхлетя ужасно прозрение! Едно е просто да влезеш във ваната, а съвсем друго — да излезеш, и то когато носът ти едва се подава навън, стените се хлъзгат, а очите ти са пълни със сапун. Не виждаше дори кранчетата, за да ги спре.

Опита се да извика „помощ“ първо съвсем тихичко, а после — колкото му глас държи:

— *Помощ! Помощ!*

Почака малко, но никой не дойде. Внезапно му хрумна нещо. Какъв късмет, че шапката още беше на главата му! Той я свали и започна да изгребва водата.

В шапката се бяха прокъсали няколко дупки, защото беше много стара, беше я носил още вуйчо му, но макар да не намаляваше, водата поне не се покачваше.

— Странна работа! — възкликна господин Браун и скочи от фотьойла, потърквайки челото си. — Мога да се закълна, че ме удари капка вода!

— Глупости, скъпи. Не е възможно! — отвърна госпожа Браун.

Тя беше толкова погълната от плетката, че дори не погледна.

Господин Браун изсумтя и се върна към вестника си. Можеше да се закълне, че наистина е усетил нещо, но нямаше смисъл да спори. Погледна подозрително към децата, но Джуди и Джонатан бяха погълнати от работа — бяха започнали да пишат писмото.

— Колко струва да се изпрати писмо до Лима? — попита Джонатан.

Джуди тъкмо се канеше да му отговори, когато от тавана се откъсна нова капка и този път се разби право върху масата.

— Мили боже! — извика тя и скочи на крака, а после дръпна и Джонатан. Точно над главите им — *и точно под банята* — се беше образувало голямо влажно петно, което не вещаеше нищо добро!

— Къде хукна, миличка? — попита госпожа Браун.

— Само ще отскоча да видя как е Падингтън — каза Джуди, бутна Джонатан пред себе си и бързо затвори вратата.

— Гръм да ме удари — възкликна Джонатан, — какво става?

— Падингтън — отвърна през рамо Джуди, докато летеше нагоре по стълбите. — Мисля, че е загазил.

Тя претича през площадката и силно заудря по вратата.

— Добре ли си, Падингтън? — викна тя. — Може ли да влезем?
— *Помощ! Помощ!* — долетя отвътре гласът на Падингтън. —
Влизайте, моля ви! Струва ми се, че ще се удавя!

— Ах, Падингтън! — рече Джуди и се надвеси над ваната, за да помогне на Джонатан да измъкнат на пода едно много уплашено мече. Падингтън беше вир-вода. — Ах, Падингтън! Слава богу, нищо ти няма!

Падингтън се просна по гръб в най-близката локва.

— Какво щастие, че шапката беше с мен! — промълви задъхано той. — Леля Луси ми каза никога да не я свалям.

— А защо не издърпа запушалката, глупчо? — попита Джуди.

— Майчице — изохка Падингтън. Изглеждаше направо съкрушен. — Ами... то аз... изобщо не ми хрумна...

Джонатан го гледаше с обожание.

— Гръм да ме удари! — възкликна той. — Гледай само каква върховна бъркотия. Дори аз не съм успявал да постигна подобно нещо!

Падингтън приседна и се огледа. Целият под на банята се беше разпенил на бели островчета, където горещата вода бе заляла картата на Южна Америка.

— Вярно, поизцапало се е малко — призна той. — Нямам представа как е станало.

— Поизцапало се е малко? — изненада се Джуди, изправи го на крака и го уви с кърпата. — Падингтън, чака ни сума работа, преди да слезем долу. Направо не знам какво ще каже госпожа Бърд, ако види това.

— Аз знам — обади се Джонатан. — На мен ми го казва понякога.

Джуди грабна парцал и започна да бърше пода.

— А ти веднага се изсуши, че ще наистинеш.

Падингтън послушно взе да се разтрива с кърпата.

— Длъжен съм да отбележа — заяви той, докато се гледаше в огледалото, — че наистина съм доста по-чист, отколкото бях. Чак не мога да се позная!

Падингтън действително изглеждаше много по-чист, отколкото когато за пръв път стъпи в дома на семейство Браун. Козината му, която всъщност бе доста светла, а не тъмнокафява както преди, се бе изпънала като нова четка, само че стоеше мека и копринена. Нослето му светеше, а по ушите му нямаше и следа от сметана и сладко. Изглеждаше толкова чист, че когато най-сетне слязоха в дневната, всички се престориха, че не го познават.

— Входът за търговците е от другата страна — каза господин Браун, скрит зад вестника.

Госпожа Браун остави плетката и внимателно го изгледа.

— Мисля, че сте сбъркали къщата. Тук е номер трийсет и две, а не трийсет и четири!

Дори Джонатан и Джуди се съгласиха, че е станала някаква грешка. Падингтън чак се притесни, но тогава всички избухнаха в смях и казаха, че след гребена и четката изглежда чудесно и много внушително.

Направиха му място в малък фотьойл до камината, а госпожа Бърд се появи отново с поредната кана чай и чиния препечени филийки с масло.

— А сега, Падингтън — каза господин Браун, когато всички се настаниха, — може да ни разкажеш за себе си и как пристигна в Англия.

Падингтън се облегна удобно във фотьойла, внимателно изтри капка масло от мустаците си, вдигна лапи над главата си и изпъна пръстите на краката си към огъня. Харесваше му да има публика, особено когато му беше топло и светът изглеждаше такова чудесно място.

— Отраснал съм в Тъмно Перу — започна той. — Отгледа ме леля Луси. Същата, която живее в пансион за пенсионирани мечки в Лима — и той замислено затвори очи.

Стаята замря и всички притихнаха в очакване. Но тъй като нищо не се случи, след малко взе да им омръзва.

Господин Браун високо се прокашля.

— Историята май не е особено вълнуваща — каза нетърпеливо той, а после се пресегна и побутна Падингтън с лулата си. — И таз добра! — възкликна господин Браун. — Мисля, че е заспал!

ТРЕТА ГЛАВА

ПАДИНГТЪН ПЪТУВА С МЕТРОТО

Падингтън много се изненада, когато на следващата сутрин се събуди и установи, че е спал в истинско легло. Реши, че е много приятно, и здраво се протегна, а после се зави презглава с чаршафа. Изпружи крака и откри хладно местенце за пръстите си. Едно от предимствата да си малко мече в голямо легло е, че има страшно много място.

След известно време предпазливо подаде глава и подуши. От процепа под вратата се носеше някаква великолепна миризма. При това явно се приближаваше. По стълбите се чуха стъпки. Стъпките спряха пред вратата, някой почука и госпожа Бърд извика:

— Буден ли си вече, млади ми Падингтън?

— Почти — викна той и разтърка очи.

Вратата се отвори.

— Добре си поспа — каза госпожа Бърд, остави подноса до леглото и дръпна завесите. — Да не говорим каква изключителна привилегия е да ти се поднася закуска в леглото *през седмицата*.

Падингтън с гладни очи се втренчи в подноса. На него имаше купичка с грейпфрут, чиния яйца с бекон, препечени филийки и цяло гърненце мармалад, както и задължителната чаша чай.

— Всичко ли е за мен? — възкликна той.

— Ако не го искаш, веднага ще го отнеса — каза госпожа Бърд.

— Напротив — побърза да я спре Падингтън. — Просто никога досега не съм виждал толкова обилна закуска.

— Ами побързай тогава — отвърна госпожа Бърд и на вратата спря да го погледне, — защото днес отиваш на експедиция по магазините с госпожа Браун и Джуди. Радвам се само, че не се налага и аз да идвам!

И с тези думи тя затвори вратата.

— Това пък какво означава? — зачуди се Падингтън, но безпокойството му не продължи прекалено дълго. Имаше толкова работа! За пръв път закусваше в леглото и скоро установи, че не беше толкова лесно, колкото изглежда. Най-напред се заинати грейпфрутът. Всеки път, като го натиснеше с лъжичката, отвътре право в окото му цръкваше дълга струя сок, която ужасно пареше. Освен това беконът и

яйцата изстиваха пред очите му. А и оставаше въпросът с мармалада. Държеше да му остане място за мармалад.

Накрая реши, че ще е сто пъти по-хубаво да струпа всичко в една чиния! Настани се върху подноса и започна да се храни.

— Олеле, Падингтън! — възкликна Джуди, която нахълта след броени минути и го завари удобно седнал в таблата. — Сега пък какви ги вършиш? Бързо! Чакаме те долу.

Падингтън вдигна глава, а на лицето му бе изписано истинско блаженство. Разбира се, виждаше се само част от лицето му — останалото беше покрито с трохи и яйца, полепнали по мустаците му. Опита се да отговори, но се чу само приглушено сумтене, нещо като „ейсгаслизм“, омотано накуп.

— Боже! — въздъхна Джуди, извади кърпичката си и избърса лицето му. — Не съм виждала по-лепкаво мече! Ако не побързаш, всичко хубаво ще свърши. Мама иска да ти купи чудесни нови дрешки от „Баркридж“, чух я с ушите си. Хайде, бързо си вчеши козината и да слизаме.

След като Джуди затвори вратата, Падингтън се втренчи в остатъците от закуската. Не беше останало много, но изглеждаше грехота да се хвърли такова голямо парче бекон. Реша да го прибере в куфара, ако случайно огладнее по-късно.

Изтича в банята и изтри лицето си с малко топла вода. Внимателно вчеса мустаците си и миг по-късно, може би не толкова чист като предишната вечер, но доста издокаран, слезе на долния етаж.

— Надявам се, няма да тръгнеш с тази шапка — каза госпожа Браун.

— Позволи ми, мамо, моля те! — извика Джуди. — Толкова е... толкова е... необикновена!

— Наистина е необикновена — съгласи се госпожа Браун. — Мисля, че никога не съм виждала такава особена форма. Дори не знам как се казва.

— Степна шапка — обяви гордо Падингтън. — Направо ми спаси живота.

— Спасила ти е животът? — повтори госпожа Браун. — Не говори глупости! Как може една шапка да ти спаси живота?

Падингтън се канеше да ѝ разкаже за снощното приключение в банята, но Джуди го сръчка и поклати глава.

— Ъъ... дълга история — смотолеви той.

— Тогава най-добре я запази за друг път — каза госпожа Браун.
— Хайде, тръгваме.

Падингтън грабна куфара и тръгна след тях към вратата. На прага госпожа Браун спря и подуши въздуха.

— Много странно — каза тя. — Имам чувството, че тази сутрин цялата къща мирише на бекон. Усещаш ли, Падингтън?

Падингтън се стресна. Виновно скри куфара зад гърба си и подуши. Беше си изработил няколко специални изражения, които пазеше само за спешни случаи. Едното беше замислено — взираше се в нищото и подпираше с лапа брадичката си. А имаше и друго, невинно, което даже не можеше да мине за кой знае какво изражение. Реши да използва второто.

— И още как — отбеляза той правдиво, защото беше мече, което винаги казваше истината. Но после добави, може би не съвсем правдиво: — Чудя се откъде се носи тази миризма.

— Ако бях на твое място — прошепна Джуди, докато вървяха към станцията на метрото, — занапред щях по-внимателно да си затварям куфара!

Падингтън погледна надолу. От куфара му висеше голямо парче бекон, което се влачеше по тротоара.

— Къш! — викна госпожа Браун към някакво пършиво куче, което с подскоци се носеше към тях от другата страна на улицата.

Падингтън размаха куфара.

— Върви си по пътя, куче — каза строго той.

Кучето се облиза и Падингтън притеснено го изглежда през рамо, като бързаше да не изостава от Джуди и госпожа Браун.

— Мили боже! — оплака се госпожа Браун. — Изпитвам някакво особено предчувствие. Сякаш ще се случи нещо. Познато ли ти е това чувство, Падингтън?

Мечето се замисли за миг.

— От време на време — отвърна мъгляво той и влязоха в метрото.

Отначало метрото малко разочарова Падингтън. Посрещнаха ги шум, суетня и мирис на топъл въздух, което му хареса, но билетът изобщо не го впечатли.

Той внимателно изучаваше малкото зелено картонче, което стискаше в лапата си.

— Не е кой знае какво за осемдесет пенса — каза той.

След цялото прекрасно тракане и щракане на автомата за билети крайният резултат наистина изглеждаше малко разочароващ. За толкова пари бе очаквал да получи много повече.

— Ех, Падингтън — въздъхна госпожа Браун, — билетът служи само за да се качиш на метрото. Иначе няма да те пуснат.

По гласа и вида ѝ личеше, че е доста смутена. Вече тайничко ѝ се искаше да бяха изчакали по до късно, когато нямаше такава навалица. А и тази странна история с кучетата. След тях в метрото бяха влезли не едно, не две, а цели шест кучета от всевъзможни породи, малки и големи. Преследваше я странното усещане, че всичко това е свързано по някакъв начин с Падингтън, но единствения път, когато улови погледа му, той излъчваше такава невинност, че направо я досрамя как е могла да си помисли подобно нещо.

— Предполагам, че трябва да те носим — обърна се тя към Падингтън, когато се качиха на ескалатора. — Пише кучетата да се носят на ръце, но не казват нищо за мечки.

Падингтън не отговори. Той вървеше след нея като насън. Тъй като беше съвсем нисичък, не можеше лесно да гледа през перилото, но успее ли да надзърне за малко, очите му направо изскачаха от вълнение. Беше претърпкано. Никога не беше виждал толкова много хора на едно място. От едната страна хвърчаха надолу, а от другата страна още повече пътници хвърчаха нагоре. Всички бързаха, сякаш ги гонеше призрак. Когато слезе от ескалатора, се озова между някакъв мъж с чадър и госпожа с голяма пазарска чанта, които тутакси го понесоха нанякъде. Докато успее да си пробие път и да се освободи, госпожа Браун и Джуди бяха безследно изчезнали.

И точно в този миг видя най-изненадващ надпис. Примигна няколко пъти, за да се убеди, че не сънува, но всеки път, когато отвореше очи, на табелата пишеше едно и също: **СЛЕДВАЙТЕ ОРАНЖЕВИТЕ СВЕТЛИНИ ЗА ПАДИНГТЪН.**

Падингтън реши, че метрото е най-възбуждащото нещо, което му се е случвало. Завъртя се кръгом и със ситни стъпчици тръгна през тунела, без да откъсва очи от оранжевите светлини. Накрая налетя на нова навалица, която чакаше на опашка за ескалатора нагоре.

— Мм... — рече мъжът в горния край на ескалатора, като погледна билета на Падингтън. — Какво става тук? Ти още никъде не си се возил.

— Знам — призна нещастно Падингтън. — Сигурно някъде долу съм се объркал.

Мъжът с подозрение взе да души наоколо и повика кондуктора.

— Тук някакъв млад мечок мирише на бекон. Казва, че някъде долу се бил объркал.

Кондукторът затъкна палци под елечето си.

— Ескалаторите са в услуга и за удобство на пътниците — заяви строго той. — А не разни млади мечета и тям подобни да си играят по тях. Особено в най-натоварения час.

— Да, господине — рече Падингтън и повдигна шапка. — Само че ние си нямаме еска... еска...

— ... латори — любезно му подсказа кондукторът.

— ... латори — повтори Падингтън — в Тъмно Перу. Никога досега не съм се качвал, затова ми е доста трудно.

— Тъмно Перу? — Кондукторът изглеждаше крайно впечатлен. — Е, в такъв случай — каза той и повдигна веригата, която разделяше ескалаторите за нагоре и надолу — най-добре се върни пак долу. Но внимавай да не те хвана пак да правиш пакости.

— Много ви благодаря — каза признателно Падингтън и се шмугна под веригата. — Много мило от ваша страна, нямам думи.

И той се обърна да махне за довиждане, но преди да успее да вдигне шапка, дълбините на метрото отново го засмукаха.

По средата на пътя Падингтън разглеждаше с интерес пъстрите плакати по стените, когато мъжът зад него го сръчка с чадъра си.

— Някой ви вика — съобщи той.

Падингтън се огледа тъкмо навреме, за да види госпожа Браун и Джуди, които изчезваха нагоре с другия ескалатор. Те неистово ръкомахаха, а госпожа Браун извика няколко пъти:

— Спрете!

Падингтън се обърна и затича нагоре по ескалатора, но той се спускаше прекалено бързо и с късите си крачета мечето едва успяваше да се задържи на едно място. Беше привел глава и не забеляза дебел господин с куфарче, който тичаше в обратната посока, а когато го видя, вече беше твърде късно.

С яростен рев дебелият господин се прекатури и отнесе още няколко души. А Падингтън изведнъж усети, че пада. След дълга поредица *туп, туп, туп* той се изтъркаля до самия край на ескалатора, който с пързаяне го изплю чак до отсрещната стена.

Когато се огледа, цареше голяма суматоха. Няколко души се бяха събрали около дебелия господин, който седеше на пода и се потъркваше по главата. В далечината зърна госпожа Браун и Джуди, които с мъка си проправяха път надолу по ескалатора, отиващ нагоре. А докато ги гледаше, забеляза още една табела. Беше поставена в месингова рамка в долния край на ескалатора и на нея с големи червени букви пишеше: **ЗА ДА СПРЕТЕ ЕСКАЛАТОРА, ПРИ СПЕШЕН СЛУЧАЙ НАТИСНЕТЕ ТОЗИ БУТОН.**

С доста по-малки букви беше написано: „Глоба за неправомерна употреба 50 лири“. Но в бързината Падингтън не забеляза това. Поне за него случаят изглеждаше извънредно спешен. Той метна куфара с всичка сила и уцели бутона.

Суматоката, докато ескалаторът се движеше, бе нищо в сравнение с хаоса, когато спря. Падингтън с изненада наблюдаваше как всички се втурнаха в различни посоки, без да спират да си крещят. Някой дори извика „Пожар!“ и в далечината заби камбана.

Тъкмо си мислеше какво небивало вълнение може да предизвика един малък бутон, когато на рамото му се стовари нечия тежка длан.

— Той беше! — извика някой и го посочи обвинително с пръст. — С очите си го видях, честна дума. Ясно като бял ден!

— Уцели го с куфара си! — викна друг. — Бива ли да се допуска такова нещо!

Някъде отзад в тълпата се чува предложения да извикат полиция.

Падингтън започваше да се плаши. Той се обърна да види собственика на ръката, която го държеше за рамото.

— Аха! — обади се строг глас. — Пак ти! Трябваше да се сетя — и кондукторът извади бележника си. — Името, моля.

— Ъъ... Падингтън — каза Падингтън.

— Попитах как се казваш, а не къде отиваш — повтори кондукторът.

— И аз това ви казвам — обясни Падингтън. — Това ми е името.

— Падингтън! — удиви се кондукторът, който явно не вярваше на ушите си. — Не може да бъде. Това е име на гара. Никога досега не съм чувал за мече на име Падингтън.

— Много е необикновено — съгласи се Падингтън. — Но аз се казвам Падингтън Браун и живея на улица „Уиндзор Гардънс“ трийсет и две. Изгубих госпожа Браун и Джуди.

— Ха! — възкликна кондукторът и записа нещо в бележника. — Може ли да видя билета ти?

— Ъъ... тука беше — каза Падингтън. — Но и него не го намирам.

Кондукторът отново започна да пише.

— Играе си с ескалатора. Пътува без билет. *Спира* ескалатора. Много сериозни провинения — каза той и вдигна очи от бележника. — Какво ще кажеш, млади момко?

— Ами... ъъ... — Падингтън неспокойно пристъпваше от крак на крак и заби поглед в лапите си.

— Провери ли в шапката? — попита кондукторът, който далеч не бе нелюбезен. — Хората често си прибират там билетите.

Падингтън облекчено подскочи.

— Знаех си, че е тук някъде — каза признателно той и протегна шапката на кондуктора.

Той бързо-бързо му я върна. Отвътре шапката на Падингтън бе забележително лепкава.

— Не съм срещал пътник, който толкова време не може да стигне някъде — заяви кондукторът и втренчено изгледа Падингтън. — Често ли пътуваш с метрото?

— За пръв път ми е — призна Падингтън.

— И ако зависи от мен, за последен — обяви госпожа Браун, докато си пробиваше път през тълпата.

— Ваше ли е това мече, госпожо? — попита кондукторът. — Защото, ако е така, дължен съм да ви информирам, че сериозно го е загазило — и той започна да чете от бележника: — Доколкото успявам да установя, нарушил е две важни разпоредби, а може и повече. Ще се наложи да го задържа.

— Милостиви боже! — възкликна госпожа Браун и се вкопчи в Джуди за подкрепа. — Наистина ли се налага? Той е толкова мъничък и за пръв път излиза в Лондон. Сигурна съм, че няма да се повтори.

— Непознаването на закона не е извинение — заяви кондукторът с глас, който не вещаеше нищо добро. — Поне в съда! От гражданите се очаква да спазват разпоредбите. Казано е съвсем ясно.

— В съда! — повтори госпожа Браун и нервно прокара ръка по челото си.

Чуеше ли думата „съд“, тя винаги се разстройваше. Представи си как отвеждат Падингтън с белезници, за да бъде подложен на кръстосан разпит, и какви ли не други страхотии.

Джуди протегна ръка и утешително стисна лапата на Падингтън. Той признателно я погледна. Не беше сигурен за какво говорят, но нищо от казаното не звучеше особено приятно.

— Не казахте ли, че от гражданите се очаква да спазват разпоредбите? — попита твърдо Джуди.

— Точно така — започна кондукторът. — Мой дълг е да ги спазвам и аз, както и всеки друг.

— Но за мечета не се казва нищо, нали? — продължи невинно тя.

— Ами... — рече кондукторът и се почеса по главата. — По този въпрос няма много разпоредби.

Той погледна Джуди, после Падингтън и накрая се озърна наоколо. Ескалаторът отново работеше и тълпата зяпачи беше

изчезнала.

— Всичко това е извънредно неправилно, но...

— Ах, благодаря ви! — извика Джуди. — Не съм срещала помил човек! *Не си ли съгласен*, Падингтън?

Падингтън усърдно закива и кондукторът се изчерви.

— Занапред винаги ще пътувам с вашето метро — каза учтиво Падингтън. — Убеден съм, че е най-хубавото в цял Лондон.

Кондукторът отвори уста, сякаш се канеше да каже нещо, но после размисли.

— Да вървим, деца — разбърза се госпожа Браун. — Ако се бавим още, изобщо няма да успеем с покупките.

Някъде над главите им се разнесе вой на лаещи кучета.

Кондукторът въздъхна.

— Нищо не разбирам — каза той. — Тази станция беше такова уредено и уважавано място. А вижте на какво заприлича!

Той се загледа след госпожа Браун, Джуди и Падингтън, който вървеше последен, и внезапно потърка очи.

— Ама че странна работа — промълви той под нос. — Явно ми се привижда. Можех да се закълна, че от куфара на мечето виси парче бекон!

Кондукторът сви рамене. Безпокояха го по-важни неща. Ако се съди по врявата в горния край на ескалатора, там се бяха сбили глутница кучета. Трябваше да проучи този въпрос.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ЕКСПЕДИЦИЯ ПО МАГАЗИНИТЕ

Служителят в отдела за мъжко облекло в „Баркридж“ улови шапката на Падингтън между палеца и показалеца си и с гнуслив поглед я задържа колкото се може по-далеч от себе си.

— Да разбирам ли, че младият... ъъ... господин вече няма да има нужда от това, *гуспожу*? — попита той.

— Напротив, напротив — твърдо заяви Падингтън. — Не се разделям с тази шапка. Нося я, откакто се помня.

— Но не искаш ли нова, Падингтън? — побърза да се намеси госпожа Браун. — *По-хубава?*

Падингтън се замисли.

— Ще взема някоя *по-лоша*, ако настоявате. Тази ми е най-хубавата!

Продавачът леко сви рамене и без да удостои шапката с поглед, остави скандалната вещ в най-далечния край на щанда.

— Албърт! — махна той на някакъв младеж, който се помайваше отзад. — Виж какво имаме за размер четири и седем осми.

Албърт започна да рови под тезгяха.

— И като стана дума — обади се госпожа Браун, — бихме искали хубаво топло палто за зимата. Мислех си за вълнено палто с дървени копчета и външни илици, за да може лесно да го закопчава. Бихме искали също шушляков дъждобран за лятото.

Продавачът високомерно я огледа. Той не беше голям любител на мечетата, а откакто спомена окаяната му шапка, това тук все му хвърляше коси погледи.

— Дали *гуспужата* е проверила в мазето при намаленията? Може би нещо от държавния резерв...

— Не съм проверявала в мазето! — разгорещи се госпожа Браун. — Как ли пък не, държавния резерв... През живота си не бях чувала такова нещо. А ти, Падингтън?

— Не — отвърна Падингтън, който представа си нямаше какво е това държавен резерв. — Никога! — натърти той и се втрени в продавача, който неспокойно се размърда. Когато решише, Падингтън можеше да се вира много настойчиво. Погледът му ставаше извънредно внушителен. Беше го научил от леля си Луси и го пазеше само за специални случаи.

Госпожа Браун посочи елегантно синьо палто с червена подплата.

— Точно това имах предвид — каза тя.

Мъжът се задави.

— Да, *гуспожу*. Разбира се, *гуспожу* — и той махна на Падингтън: — Ако обичате, елате с мен, господине.

Падингтън тръгна плътно след мъжа, а очите му все така го пронизваха като свредели. Вратът на продавача стана морав и той нервно опипа яката си. Когато минаха покрай щанда за шапки, Албърт, който живееше в постоянен страх от началника си и сега гледаше случващото се с отворена уста, поздрави Падингтън с вдигнат палец. Падингтън му махна в отговор. Той започваше искрено да се забавлява.

Позволи на продавача да му помогне с палтото и застина от възхищение пред огледалото. За пръв път щеше да има собствено

палто. В Перу беше страшно горещо и въпреки че леля му Луси го караше да носи шапка, за да не слънчаса, винаги бе прекалено топло за върхна дреха. Погледна се в огледалото и с изненада видя не едно, а безчет мечета в стройни редици, докъдето поглед стигаше. Всъщност отвсякъде го заобикаляха само мечета, и то извънредно елегантни.

— Не ти ли е малко широка качулката? — попита притеснено госпожа Браун.

— Тази година качулките се носят широки, *гуспожу* — обясни продавачът. — Последна мода.

Канеше се също да добави, че главата на Падингтън и без това е твърде голяма, но се отказа. Мечките са доста непредсказуеми. Човек никога не знае какви ги мислят, а мислите на това мече май бяха доста своенравни.

— Харесва ли ти, Падингтън? — попита госпожа Браун.

Падингтън спря да брои мечетата в огледалото и се завъртя, за да се види в гръб.

— Не съм виждал по-хубаво палто — каза той след кратък размисъл.

Госпожа Браун и продавачът облекчено си отдъхнаха.

— Добре — каза госпожа Браун, — значи решено. Остава въпросът с шапката и непромокаем шлифер.

Тя се върна на щанда. Албърт, който още не можеше да откъсне възхитени очи от Падингтън, бе приготвил цял куп шапки. Имаше бомбета, сламени шапки, меки шапки, барети и дори малък цилиндър. Госпожа Браун ги разгледа с известно съмнение.

— Трудничко ще е — каза тя и погледна Падингтън. — До голяма степен проблемът е свързан с ушите му. Доста са щръкнали.

— Бихте могли да отрежете дупки — предложи Албърт.

Продавачът го изгледа със смразяващ поглед.

— Да се режат дупки в шапка на „Баркридж“! — възкликна той. — Не бях чувал подобно нещо.

Падингтън втренчено се обърна и гласът на продавача замря в гърлото му.

— Тъ... аз... ще отида да донеса ножици.

— Мисля, че няма да се наложи — побърза да го спре госпожа Браун. — Нали няма да ходи на работа, няма да му трябва нещо прекалено официално. Според мен това вълнено кепе е много хубаво.

Онова с помпона. Зеленото много ще отива на новото му палто, а и се разтяга. Така ще може да си закрива ушите, когато му стане студено.

Всички се съгласиха, че Падингтън изглежда много елегантно, и докато госпожа Браун търсеше непромокаем шлифер, той се измъкна, за да се види още веднъж в огледалото. Откри, че по-трудно може да повдига кепето, защото долната му част здраво прилепваше към ушите му. Но пък ако дръпнеше помпона, кепето се разтягаше като ластик, което също бе много приятно. А и така можеше да е учтив, без да му изстиват ушите.

Продавачът искаше да увие палтото му, но след много препирни се споразумяха, че колкото и да е топло навън, може още сега да го облече. Падингтън се чувстваше много горд от себе си и нямаше търпение да види дали някой друг ще го забележи.

След като се ръкува с Албърт, той за последно се втренчи продължително в продавача и клетникът се строполи на стола, попивайки потта от челото си, а госпожа Браун ги поведе към вратата.

„Баркридж“ беше голям магазин със собствен ескалатор и няколко асансьора. На вратата госпожа Браун се поколеба, но накрая здраво хвана Падингтън за лапата и го поведе към асансьора. Беше й дошло до гуша от ескалатори.

За Падингтън всичко или почти всичко беше ново, а той много обичаше да опитва необичайни нови неща. Само след няколко секунди обаче беше категорично убеден, че предпочита ескалатора. Ескалаторите се движеха плавно и приятно. А тези асансьори! Още от вратата вътре беше претъпкано, всички носеха обеимисти пакети и бяха толкова заети, че изобщо не обръщаха внимание на някакво малко мече — една жена дори опря пазарската си чанта върху Падингтън и доста се изненада, когато той възмутено я отмести от главата си. После изведнъж му се стори, че половината му тяло пропада, а другата половина остана, където беше. Тъкмо свикна и горната половина отново се стовари отгоре му, даже май успя да изтърбуши долната половина. Вратите рязко се отвориха. Това се повтори четири пъти и Падингтън искрено се зарадва, когато униформеният мъж в асансьора съобщи, че са слезли на партера. Госпожа Браун ги изведе и внимателно го огледа.

— Боже, Падингтън! — възкликна тя. — Виждаш ми се преbledнял. Добре ли си?

— Малко ми се гади — отвърна той. — Не обичам асансьори. Особено след такава обилна закуска!

— И таз добра! — рече госпожа Браун и се озърна. Джуди беше отишла да пазарува сама и сякаш бе потънала вдън земя. — Имаш ли нещо против да поседиш тук за малко, докато отскоча да потърся Джуди? Ще се оправиш ли?

Падингтън унило седна на куфара. Дори помпонът на кепето му бе посърнал.

— Не знам дали ще се оправя — каза той, — но ще се постарая.

— Няма да се бавя — обеща госпожа Браун. — А после може да се приберем за обяд с такси.

Падингтън изстена.

— Горкичкият Падингтън! — рече госпожа Браун. — Явно наистина ти е зле, щом дори не искаш да чуеш за обяд.

При повторното споменаване на обяда Падингтън затвори очи и изстена още по-силно. Госпожа Браун се измъкна на пръсти.

Падингтън постоя известно време със затворени очи и се почувства по-добре. Постепенно осъзна, че от време на време усеща свеж полъх. Предпазливо отвори едното си око, за да види откъде идва, и за пръв път забеляза, че седи съвсем близо до главния вход на магазина. Отвори и другото си око и реши да проучи обстановката. Ако застане точно от другата страна на стъклената врата, със сигурност ще може да види госпожа Браун и Джуди, когато дойдат.

Наведе се да си вземе куфара и изведнъж стана тъмно.

— Олеле — помисли си Падингтън, — сега пък угасиха всички лампи.

Протегна лапи и опипом тръгна към вратата. Когато реши, че е стигнал, започна да бута, но нищо не се случи. Придвижи се малко покрай стената и опита отново. Този път вратата поддаде, но явно се затваряше с много силна пружина, защото се наложи да бута с всички сили, за да я отвори. Процепът се оказа достатъчно голям, за да се промуши, и вратата се затръшна зад гърба му. Оттатък обаче го чакаше голямо разочарование — и там бе тъмно като в рог също като в магазина. Прииска му се да беше останал вътре. Обърна се и се опита да намери вратата, но тя беше изчезнала.

Хрумна му, че може би ще стане по-лесно, ако пълзи на четири крака. Измина известно разстояние по този начин и изведнъж главата му опря в нещо твърдо. Опита се да го отмести с лапа и тъй като преградата помръдна, Падингтън я бутна още веднъж.

Чу се оглушителен трясък и още преди да разбере къде е попаднал, върху него с грохот се срути цяла планина. Сякаш небето се беше продънило. След малко всичко утихна и той остана да лежи, без да мърда, здраво стиснал очи. Не смееше да диша. От много далеч чуваше някакви гласове, а веднъж-дваж му се стори, че някой удря по стъклото на прозорец. Предпазливо отвори едното си око и с изненада установи, че отново е светло. Поне... Той боязливо свали качулката от главата си. Светлината изобщо не беше изчезвала! Просто качулката беше паднала на главата му, когато в магазина се беше навел да си вземе куфара.

Падингтън приседна и се озърна да види къде е. Вече се чувстваше много по-добре. За свое учудване установи, че се намира в тясна стаичка, сред която се издигаше грамада от тенекиени кутии, тепсии и тасове. Той разтърка очи и се ококори.

Зад него имаше стена с вградена вратичка, а отпред се виждаше огромен прозорец. От другата страна на стъклото се беше събрала голяма тълпа. Всички се бутаха и сочеха нещо. Падингтън с удоволствие реши, че сочат него. Изправи се с известно затруднение, тъй като не бе особено лесно да стоиш прав на върха на купчина тенекии, и дръпна помпона на кепето, докъдето му стигаше лапата. Тълпата избухна в овации. Падингтън се поклони, махна им няколко пъти и се зае да изучава нанесените щети.

За миг не беше съвсем сигурен къде се намира, но после изведнъж разбра — вместо да излезе на улицата, беше сбъркал вратата и се беше озовал във витрината на магазина!

Падингтън беше наблюдателно мече и откакто бе пристигнал в Лондон, бе забелязал много такива витрини. Те бяха страшно интересни, защото в тях се излагаха толкова много неща! Веднъж беше видял един служител, който редеше на витрината пирамида от консервени кутии. Спомни си даже как тогава му хрумна, че това е много хубава работа.

Падингтън отново се огледа, все по-замислено.

— Майчице! — каза той на въображаемата си аудитория. — Пак съм загазил.

Ако беше съборил всички тези неща, както подозираше, че е станало, някой щеше здравата да се разсърди. Даже мнозина щяха здравата да се разсърдят. Хората хич не умееха да разбират подобни обяснения и той щеше доста да се озори, за да им обясни как качулката е паднала на главата му.

Наведе се и започна да събира разпилените неща. На пода бяха паднали няколко стъклени лавици. Вътре започваше да става топло, затова Падингтън съблече палтото си и внимателно го закачи на един пирон. Взе една от стъклените лавици и се опита да я закрепил върху няколко метални кутии. Май се получи и Падингтън постави отгоре още няколко кутии, както и малък леген за ръце. Конструкцията взе да се олюлява, но пък... той отстъпи малко назад и я огледа... да, определено си я биваше. Отвън го насърчиха шумни аплодисменти. Падингтън махна на тълпата и взе следващата лавица.

А вътре в магазина госпожа Браун водеше сериозен разговор с дежурния детектив.

— Тук ли казахте, че сте го оставили, госпожо? — питаше детективът.

— Да, тук — потвърди госпожа Браун. — Беше му прилошало и *изрично* му казах да не мърда. Казва се Падингтън.

— Падингтън — записа внимателно детективът в тефтерчето си. — И как изглежда това мече?

— Златисто на цвят — обясни госпожа Браун. — Със синьо палто и куфар.

— А ушите му са черни — добави Джуди. — Няма как да го сбъркате.

— Черни уши — повтори детективът и наплюнчи молива.

— Не вярвам това да помогне особено — каза госпожа Браун. — Беше с кепе.

Детективът затули с ръка ухото си, за да я чуе:

— С какво? — викна той.

Отнякъде действително се чуваше ужасен шум, който с всяка минута ставаше все по-оглушителен. От време на време избухваха ръкопляскания, а няколко пъти детективът съвсем ясно долови ликуващи викове.

— С кепе! — извика в отговор госпожа Браун. — Зелено вълнено кепе, нахлузено над ушите. С помпон.

Детективът хлопна тефтерчето.

— Извинете — каза строго той. — Става нещо странно, което трябва да се провери.

Госпожа Браун и Джуди се спогледаха. И на двете бе хрумнала една и съща мисъл. Те в един глас възкликнаха „Падингтън!“ и хукнаха след детектива. Госпожа Браун се вкопчи в самото му, а Джуди се вкопчи в мантията на майка си и тримата започнаха да си пробиват път през тълпата. В мига, в който стигнаха до витрината, избухнаха небивали овации.

— Трябваше да се сетя — промълви госпожа Браун.

— Падингтън! — възкликна Джуди.

Падингтън тъкмо бе стигнал върха на пирамидата, която строеше. Беше я започнал именно като пирамида, но вече не й личеше. Всъщност изобщо не можеше да се каже на какво прилича, а цялата конструкция се крепеше на магия. Падингтън току-що бе поставил на върха последната тенекиена кутия и явно бе изпаднал в беда. Той

искаше да слезе, но не можеше. Протегна лапа и цялата планина се заклати. Беше се бе вкопчил безпомощно в кутиите и се олюляваше пред очите на изпадналата в захлас публика. А после без предупреждение цялата купчина се срути отново, само че този път Падингтън беше отгоре, а не отдолу. Тълпата разочаровано изохка.

— От години не съм виждал по-добро представление — каза един мъж на госпожа Браун. — Какво ли не измислят вече!

— Мамо, ще го направи ли пак? — попита един малчуган.

— Мисля, че не, миличък — отвърна майка му. — Мисля, че за днес свърши.

И тя посочи витрината, където детективът изнасяше Падингтън. На лицето на мечето се бе изписало виновно изражение. Госпожа Браун се втурна към входа на магазина, следвана по петите от Джуди.

В магазина детективът оглеждаше Падингтън и току проверяваше нещо в тефтерчето си.

— Синьо палто! — каза той. — И зелено кепе! — продължи детективът и внезапно смъкна кепето от главата му. — Черни уши! Знам много добре кой си! — извика сурово той. — Ти си Падингтън!

Падингтън беше потресен и от удивление едва се задържа на краката си.

— Откъде знаете? — попита той.

— Аз съм детектив — каза мъжът. — Това ми е работата — да знам такива неща. Ние винаги сме нащрек за престъпници.

— Но аз не съм престъпник! — разгорещи се Падингтън. — Аз съм мече! Освен това само се опитвах да оправя витрината.

— „Да оправя витрината“! — подигра го детективът. Толкова се беше разгневил, че от устата му излизаха пръски. — Да видим какво ще каже господин Пъркинс. Цяла сутрин я подрежда.

Падингтън неспокойно се озърна. Към тях бързаха госпожа Браун и Джуди. Приближаваха се и много други хора, сред които биеше на очи важен на вид господин с тъмно сако и раирани панталони. Всички стигнаха едновременно и заговориха един през друг.

Падингтън седна на куфара и ги загледа. Има моменти, когато е най-добре да си мълчиш. В края на краищата надделя важният на вид господин — сигурно защото бе най-гръмогласен. Той продължи да говори, след като всички останали млъкнаха.

За голяма изненада на Падингтън мъжът се пресегна, сграбчи го за лапата и започна да я разтърсва толкова силно, че мечето за миг се уплаши да не я откъсне.

— Колко съм щастлив да се запознаем, мило мече! — каза господинът с грейнало от радост лице. — Колко съм щастлив да се запознаем. Поздравления!

— Няма защо — отвърна неуверено Падингтън. Нямаше представа защо, но човекът щеше да се пръсне от удоволствие.

Той се обърна към госпожа Браун:

— Значи се казва Падингтън?

— Да — отвърна госпожа Браун. — Сигурна съм, че не е искал да стори нищо лошо.

— Нищо лошо? — Мъжът изумено я погледна. — Нищо лошо ли казахте? Уважаема госпожо, благодарение на това мече в магазина се събра най-голямата тълпа от години. Телефонът не спира да звъни — и той размаха ръце към входа на магазина. — Ето, продължават да идват!

И господинът погали Падингтън по главата.

— „Баркридж“ — каза той и спря, за да си поеме дъх, — „Баркридж“ ти благодари! — и с другата си ръка призова за тишина. — Бихме искали да изразим благодарността си. Има ли нещо в магазина... каквото и да е... което би искал...?

Очите на Падингтън светнаха. Той знаеше много добре какво иска. Беше го забелязал, докато се качваха към отдела за мъжко облекло. Стоеше сам-самичък на един щанд в кулинарния магазин. Никога преди не беше виждал такъв грамаден буркан. Беше почти колкото него.

— Моля ви — каза той, — бих искал един буркан с мармалад. От онези, големите.

Дори да се изненада, управителят не го показва. Той с уважение му направи път към входа на асансьора.

— Значи мармалад — каза той и натисна бутона.

— Ако не възразявате — рече Падингтън, — предпочитам да се кача по стълбите.

ПЕТА ГЛАВА

ПАДИНГТЪН И СТАРИТЕ МАЙСТОРИ

Паддингтън бързо свикна с новия си дом и стана неразделна част от семейството. След броени дни трудно можеха да си представят как са живели без него. Той помагаше в домакинството и дните неусетно летяха. Семейство Браун живееше недалеч от големия пазар на „Портобело Роуд“ и доста често, когато беше заета, госпожа Браун изпращаше Паддингтън да пазарува вместо нея. Господин Браун дори му направи специална количка — стара кошница на колела с удобна дръжка.

Пазаруването много му се удаваше и скоро всички на пазара го познаваха. Паддингтън беше крайно педантичен и възприемаше много сериозно задачата си. Той притискаше с лапа плодовете, за да провери дали са достатъчно твърди, както го беше учила госпожа Бърд, и непрекъснато беше нащрек, за да не изпусне някое изгодно

предложение. Продавачите го харесваха и повечето от тях гледаха да запазят най-добрата си стока за него.

— С десет пенса това мече прави чудеса — казваше госпожа Бърд. — Направо не знам как отървава кожата, честна дума. Туй ще да е от лукавия му характер.

— Не ми е лукав характерът — възмущаваше се Падингтън. — Просто много внимавам, това е.

— Все едно — отвърщаше госпожа Бърд. — Струваш собственото си тегло в злато.

Падингтън прие това много сериозно и дълго се мери на кантара в банята. Накрая реши да се допита до приятеля си господин Грубер по този въпрос.

Падингтън можеше часове наред да разглежда витрините, а от всички магазини на „Портобело Роуд“ най-хубавата витрина беше на господин Грубер. Освен че беше много красива, тя беше и ниска, така че не се налагаше да се изправя на пръсти, за да наднича. А най-хубавото беше, че беше пълна с извънредно интересни неща. Стари мебели, медали, грънци и гарафи, картини — магазинът беше толкова претъпкан, че вътре едва се влизаше, и старият господин Грубер прекарваше повечето време, седнал на един шезлонг отпред на тротоара. Господин Грубер също проявяваше голям интерес към Падингтън и скоро двамата станаха първи приятели. На връщане от пазара Падингтън често се отбиваше при него и двамата разговаряха надълго и нашироко за Южна Америка, където господин Грубер бе живял като малък. Обикновено към единайсет часа сутринта господин Грубер си приготвяше кифличка и чаша горещо какао. Не след дълго му стана навик да кани Падингтън на тази „предобедна закусчица“, както я наричаше.

— Нищо не може да се сравни със сладки приказки на кифличка и чаша горещо какао — обичаше да казва господин Грубер и Падингтън, който бе голям почитател и на трите, на мига се съгласяваше, въпреки че какаото доста чудновато оцветяваше мустаците му.

Падингтън неизменно се прехласваше по лъскави джунджурии и една сутрин се допита до господин Грубер за перуанските си сентавос. Беше му хрумнало, че ако струват много пари, може даже да ги продаде и да купи подарък на семейство Браун. Беше доста приятно,

че господин Браун му даваше една лира седмично за джобни, но след поредната порция кифлички в събота сутрин от нея не оставаше почти нищо. След дълъг размисъл господин Грубер го посъветва да не се разделя с монетите си.

— Невинаги най-лъскавите неща струват най-много пари, господин Браун — каза той.

Господин Грубер винаги го наричаше „господин Браун“ и Падингтън се чувстваше изключително важен.

Веднъж господин Грубер го заведе в дъното на магазина, където беше бюрото му, и от едно чекмедже извади картонена кутия, пълна със стари монети. Изглеждаха доста зацапани и Падингтън се разочарова.

— Виждате ли тези монети, господин Браун? — попита го господин Грубер. — Наричат се суверени. На вид изобщо няма да познаете, че са изключително ценни. Само че са изработени от злато и всяка монета струва петдесет лири. Това прави повече от сто лири за унция. Ако ви попадне някоя, непременно ми я донесете.

Един ден, след като внимателно се претегли на кантара, Падингтън се втурна при господин Грубер с измачкано листче в ръка, изпъстрено с най-загадъчни изчисления. След доста обилен обяд в неделя Падингтън бе установил, че тежи почти седем килограма. Това правеше... и той отново погледна листчето, защото приближаваше магазина на господин Грубер... това правеше близо двеста и шейсет унции, тоест Падингтън струваше близо двайсет и шест хиляди лири!

Господин Грубер внимателно го изслуша, а после затвори очи и се замисли. Той беше добър човек и не искаше да разочарова Падингтън.

— Не се и съмнявам — каза накрая той, — че струвате *толкова много*. Вие очевидно сте изключително ценно малко мече. Аз го знам, знаят го и господин и госпожа Браун. Знае го и госпожа Бърд. Но дали другите го знаят? — и господин Грубер погледна Падингтън над очилата си. — Нещата на този свят невинаги са такива, каквито изглеждат, господин Браун — завърши печално той.

Падингтън въздъхна. Беше много разочарован.

— Ех, ще ми се да не е така — каза той. — Щеше да е много хубаво.

— Може би — отвърна загадъчно господин Грубер. — Може би. Но пък тогава животът нямаше да крие приятни изненади, нали?

Той покани Падингтън в магазина, предложи му да седне и се скри в дъното. Когато се върна, носеше голяма картина, на която беше нарисуван някакъв кораб. Поне едната ѝ половина приличаше на кораб. Другата половина повече приличаше на жена с голяма шапка.

— Ето — обяви гордо той. — Това имах предвид, когато казах, че нещата невинаги са такива, каквито изглеждат. Ще се радвам да чуя мнението ви, господин Браун.

Падингтън се почувства много поласкан, но беше озадачен. Картината не приличаше нито на едното, нито на другото и той призна какво мисли.

— Аха! — Господин Грубер направо сияеше от удоволствие. — За момента наистина е така. Но само почакайте да я почистя! Преди много години, когато на платното се виждаше само корабът, платих за нея петдесет пенса. И какво мислите? Онзи ден започнах да я почиствам и цялата боя започна да пада, а отдолу открих друга картина!

Той се огледа и внезапно сниши глас:

— Не съм казал на никой друг — прошепна той, — но мисля, че картината отдолу може да се окаже много ценна. Може би е

произведение на някой от *старите майстори*, така ги наричат.

И като видя, че Падингтън още изглежда озадачен, господин Грубер му обясни, че едно време, когато на художниците им свършвали парите и не можели да си купят ново платно, те понякога рисували върху стари картини. А понякога, много рядко, се случвало старата картина да е творба на друг художник, който след време ставал изключително прочут, а картините му се продавали за много пари. Само че върху старата картина било нарисувано нещо друго и никой не знаел колко е ценна.

— Доста сложно ми звучи — отбеляза Падингтън.

Господин Грубер се зае надълго да му разказва за живописиста — една от любимите му теми. Въпреки че обикновено проявяваше жив интерес към всичко, което му разказваше господин Грубер, този път Падингтън почти не го слушаше. Накрая, след като отклони любезната покана да изпие още една чаша какао, той се смъкна от стола и пое към къщи. По пътя машинално повдигаше шапка, щом някой му кажеше „добър ден“, но умът му бе другаде. Отнесено подмина дори апетитния аромат на кифлички от хлебарницата. Беше му хрумнало нещо.

Когато се прибра, Падингтън се качи в стаята си и дълго лежа на леглото, загледан в тавана. Остана там толкова време, че госпожа Бърд се притесни и надникна да види дали всичко е наред.

— Всичко е наред, благодаря — отвърна Падингтън, сякаш беше на луната. — Просто съм се умислил.

Госпожа Бърд затвори вратата и побърза да слезе на долния етаж, за да каже на останалите. Новината бе посрещната със смесени чувства.

— Нямам нищо против да се е умислил — разтревожено каза госпожа Браун. — Белите започват, когато *намисли* нещо.

Но я чакаше още много домакинска работа и тя скоро забрави за случилото се. Определено и тя, и госпожа Бърд бяха прекалено заети, за да забележат след броени минути силуета на малко мече, което предпазливо се промъкваше към бараката на двора, където господин Браун държеше инструментите. Не го видяха и когато се връщаше, въоръжен с бутилка разрежител и куп парцали. Ако го бяха видели, със сигурност щяха да имат основания да се притесняват. А ако госпожа Браун го бе зърнала, когато на пръсти се шмугна в дневната и внимателно затвори вратата, нямаше да намери и миг покой.

За щастие всички бяха прекалено заети и никой не забеляза нищо. Два пъти по-голямо щастие беше, че доста време никой не влезе в дневната, защото щяха да заварят Падингтън сред страшна бъркотия. Нищо не вървеше, както го бе намислил. Щеше му се по-внимателно да беше слушал господин Грубер, когато му обясняваше как се почистват картини.

Най-напред, въпреки че беше използвал почти половината бутилка от разреждателя на господин Браун, боята беше паднала само на някои места. При това там, където беше успял да я свали, *отдолу нямаше нищо*. Само бяло платно. Падингтън отстъпи няколко крачки назад и се загледа в произведението си. Когато започваше, на картината беше нарисувано езеро, а под синьото небе плаваха няколко платноходки. Сега приличаше на морска буря. Лодките бяха изчезнали, небето бе в някакво много особено сиво, а половината езеро го нямаше.

„Какъв късмет, че намерих тези стари боички!“, помисли си Падингтън. Протегна лапа, стиснал здраво четката, и присви очи, както веднъж бе видял да прави един истински художник. Закрепи палитрата в лявата си лапа, изстиска малко червена боя и я размаза с четката. После погледна нервно през рамо и мацна тук-там по платното.

Беше намерил боичките в шкафа под стълбите. Бяха цяла кутия с най-различни нюанси на червено, зелено, жълто и синьо. Цветовете бяха толкова много, че не знаеше откъде да започне.

Внимателно избърса четката в шапката си и опита друг цвят, после още един. Беше толкова интересно, че реши да опита по малко от всички и скоро съвсем забрави, че смята да рисува картина.

Всъщност приличаше повече на графика, отколкото на живопис, с линии, окръжности и кръстчета в най-различни цветове. Дори Падингтън се стресна, когато се отдръпна, за да огледа творбата си. От оригиналната картина не бе останала и следа. С натежало сърце той прибра тубичките в кутията, зави картината в парче зебло и я подпря на стената, както я беше намерил. Неохотно реши по-късно да опита пак. Забавно беше да се рисува, но се оказа далеч по-трудно, отколкото изглеждаше.

На вечеря Падингтън не обелваше нито дума. Беше толкова мълчалив, че госпожа Браун няколко пъти го попита дали е добре, затова накрая Падингтън се извини и се качи в стаята си.

— Надявам се, че наистина е добре, Хенри — каза госпожа Браун, след като Падингтън излезе. — Почти не докосна храната, а това е твърде необичайно за него. Пък и по лицето му бяха избили някакви странни червени петна.

— Гръм да ме удари! — възкликна Джонатан. — Червени петна! Дано ме е заразил и мен, все едно с какво... Поне няма да ходя на училище!

— Има и зелени петна — обади се Джуди. — С очите си ги видях!

— *Зелени петна?! —* Дори господин Браун се притесни. — Да не би да се разболява? Ако до сутринта не са минали, ще извикам лекар.

— Падингтън с такова нетърпение очакваше изложбата — каза госпожа Браун. — Срамота ще е да остане в леглото.

— Как мислиш, татко, дали картината ти ще вземе някоя награда? — попита Джонатан.

— Баща ти ще умре от изненада — каза госпожа Браун. — Никога досега не е печелил.

— Какво си нарисувал, татко? — попита Джуди. — Няма ли да ни кажеш?

— Искам да ви изненадам — скромно отговори господин Браун. — Доста време работих. Рисувах по памет.

Рисуването беше едно от хобитата на господин Браун и всяка година той участваше с някоя картина в изложба на художествените занаяти в Кенсингтън, недалеч от дома им. Журито беше от известни личности и се даваха различни награди. Провеждаха се и много други конкурси. Това беше болна тема за господин Браун, защото той никога не бе печелил нищо — за разлика от госпожа Браун, която два пъти беше печелила награда в конкурса за декоративни черджета.

— Все едно — каза той и от тона му личеше, че разговорът е приключил, — вече е твърде късно. Човекът мина да вземе картината днес следобед, пък ще видим какво ще излезе.

На следващия ден грееше слънце и на изложбата бяха дошли много хора. Всички се радваха, че Падингтън изглежда много по-добре. От петната нямаше и помен, а той хапна солидна закуска, за да навакса пропуснатото на вечеря. Само госпожа Бърд изпита известни подозрения, когато откри петната от лицето на Падингтън по кърпата в банята, но запази тези мисли за себе си.

Семейство Браун се настани на пет стола в средата на първия ред пред масата, където щеше да заседава журито. Навсякъде цареше голямо вълнение. Падингтън се изненада от новината, че господин Браун рисува, и с нетърпение очакваше да види картина на свой познат.

На подиума няколко брадати мъже с важен вид оживено разговаряха и ръкомахаха. Явно разгорещено спореха за някаква

картина.

— Мисля, че говорят за теб, Хенри — развълнувано прошепна госпожа Браун. — Познавам зеблото.

Господин Браун изглеждаше озадачен.

— Наистина прилича на моето зебло — призна той, — но просто не е възможно. Цялото зебло е залепнало за картината. Видя ли? Сякаш някой я е увил, преди да е изсъхнала. Моята беше готова много отдавна.

Падингтън замръзна и втренчи очи право напред. Не смееше да помръдне. В стомаха му се зараждаше някакво тягостно чувство, сякаш ей сега ще се случи нещо ужасно. Доця му се да не беше измивал петната тази сутрин, защото щеше да си остане в леглото.

Джуди го сръчка с лакът.

— Какво има, Падингтън? Изглеждаш много особено. Добре ли си?

— Не съм болен — смотолеви Падингтън, — но май пак го загазих.

— Олеле! — извика Джуди. — Стискай палци! Започват.

Падингтън изпъна гръб. Един от мъжете на подиума — с най-важния вид и с най-голямата брада — беше започнал да говори. А до него... и коленете на Падингтън се разтрепераха... на статива до него пред очите на цялата тълпа беше изложена *неговата* картина!

Падингтън толкова се смая, че чуваше само от време на време думите на мъжа.

— ... забележително използване на цветовете...

— ... изключително необикновено...

— ... голямо въображение... признание за художника...

И тогава така се изненада, че замалко да падне от стола!

— Първа награда се присъжда на господин Хенри Браун от „Уиндзор Гардънс“ трийсет и две!

Падингтън не беше единственият, който онемя от почуда. Господин Браун, на когото тъкмо помагаха да се качи на подиума, изглеждаше като ударен от гръм.

— Само че... само че... — пелтечеше той — сигурно е станала някаква грешка.

— Каква грешка? — учуди се мъжът с брадата. — Глупости, драги ми господине. Нали *вие* сте господин Браун? Господин *Хенри* Браун?

Господин Браун с невярващи очи огледа картината.

— Да, на гърба определено е моето име... с моя почерк...

Изречението остана недовършено и той се взря надолу към публиката. Вече си бе съставил мнение по въпроса, но беше доста трудно да улови погледа на Падингтън. Обикновено така ставаше, особено когато беше крайно наложително.

— Струва ми се — каза господин Браун, когато аплодисментите заглъхнаха и мъжът му връчи чек за десет лири, — че колкото и да се гордея с тази награда, бих искал да даря парите на един пансион за пенсионирани мечки в Южна Америка.

Над множеството премина изненадан шепот. Падингтън не го чу, въпреки че щеше искрено да се зарадва, ако знаеше каква е причината. Той бе впил очи в картината и най-вече в мъжа с голямата брада, който започваше да почервениява и изглеждаше доста разтревожен.

— Поне да не я бяха сложили наопаки — промърмори Падингтън под нос. — Не се случва всеки ден мече да спечели конкурс по рисуване!

ШЕСТА ГЛАВА НА ТЕАТЪР

Всички в семейство Браун бяха много развълнувани. Някой беше дал на господин Браун билети за театър, и то в самостоятелна ложа. Щеше да има премиера на нова постановка, а в главната роля играеше световноизвестният актьор сър Сиърли Блум. Вълнението обхвана дори Падингтън. Той на няколко пъти посети приятеля си господин Грубер, за да му обясни какво е това театър. Според господин Грубер Падингтън имаше голям късмет, че ще гледа премиерата на нова пиеса.

— Ще присъстват най-различни известни личности — каза той. — Надали много мечета имат такава златна възможност. Това се случва веднъж в живота.

Господин Грубер зае на Падингтън няколко орфани книги за театъра. Падингтън четеше бавно, но имаше много картинки, а на едно място трябваше само да обърне страницата и отвътре изскачаше голям картонен макет на театрална сцена. Падингтън реши, че когато

порасне, иска да стане актьор. Започна често да застава на тоалетката и да репетира различни пози пред огледалото, както беше виждал в книгите.

Госпожа Браун имаше собствено мнение по въпроса.

— Надявам се пиесата да е хубава — каза тя на госпожа Бърд. — Нали знаете как се вживява Падингтън... Приема всичко много навътре.

— Е — отвърна госпожа Бърд, — *аз лично* ще си остана вкъщи и най-сетне на спокойствие ще слушам радио. Но за Падингтън това ще е истинско преживяване, а знаете колко обича новите преживявания. Пък и напоследък не е правил бели.

— Така е — призна госпожа Браун. — Точно от това ме е страх!

Както се оказа впоследствие, не за пиесата трябваше да се тревожи госпожа Браун. По целия път към театъра Падингтън беше необичайно мълчалив. Той за пръв път излизаше по тъмно и за пръв път в живота си виждаше светлините на нощен Лондон. Господин Браун му показваше всички забележителности, покрай които минаваха с колата, и семейство Браун влезе в театъра в много приповдигнато настроение.

Падингтън с удоволствие установи, че всичко е точно както му го беше описал господин Грубер — даже портиерът, който им отвори вратата и им отдаде чест, докато влизаха във фойето.

Падингтън също отдаде чест и веднага започна да души обстановката. Всичко беше боядисано в червено и златно, а целият театър излъчваше някаква хубава, топла и задушевна миризма. На гардероба възникна малка разправия, когато разбра, че трябва да плати, за да си остави палтото и куфара. Жената зад преградата доста се озлоби, когато Падингтън поиска на мига да си вземе нещата.

Тя продължаваше да се възмущава на висок глас, когато разпоредителната ги поведе по малък коридор към местата им. На входа на ложата жената спря.

— Ще искате ли програма, господине? — попита тя.

— Да, ако обичате — отвърна Падингтън и взе пет. — Много ви благодаря.

— И кафе през антракта?

— О, да, непременно — съгласи се Падингтън с блеснали очи.

Стори му се много мило от страна на театъра. Опитва се да мине, но разпоредителката му препречи пътя.

— Седем лири и петдесет пенса — каза тя. — По една лира за програмите и по петдесет пенса за кафето.

Падингтън я изглежда, сякаш не вярваше на ушите си.

— Седем лири и петдесет пенса? — повтори той. — *Седем и петдесет?*

— Всичко е наред, Падингтън — прекъсна го господин Браун, който даваше мило и драго, за да избегне нов скандал. — Аз черпя. Ти влизай и се настанявай.

Падингтън светкавично се подчини, но гледаше доста особено разпоредителката, докато тя му нагласяваше няколко възглавници на първия ред. Въпреки това му стана приятно, че го е сложила да седне на едно от местата най-близо до сцената. Вече беше изпратил картичка на леля Луси с внимателно прерисуван план на театъра, който беше намерил в една от книгите на господин Грубер, а в единия ъгъл с кръстче бе отбелязал къде ще седи, и бе написал „мястуту ми“.

Театърът беше доста пълен и Падингтън махаше на хората на партера. За огромно смущение на госпожа Браун някои от тях взеха да го сочат и му махаха в отговор.

— *Определено* бих се радвала да не се сприятелява толкова лесно — прошепна тя на господин Браун.

— Не искаш ли да си съблечеш палтото, Падингтън? — попита господин Браун. — Навън ще ти е студено, когато излезем.

Падингтън се покатери на стола и се изправи в цял ръст.

— Може и да го махна — каза той. — Взе да ми става топло.

Джуди му помогна да се съблече.

— Внимавай! — извика внезапно Падингтън, когато тя остави палтото на парапета. — Вътре ми е сандвичът с мармалад!

Уви, вече беше твърде късно. Падингтън гузно се огледа.

— Гръм да ме удари! — възкликна Джонатан. — Сигурно е цапнал някого по главата!

Той се наведе и надникна през парапета.

— Ами да, паднал е право на главата на онзи плешив господин. Здравата се е ядосал.

— Ох, Падингтън! — въздъхна госпожа Браун и отчаяно го изгледа. — *Наистина* ли трябваше да носиш сандвичи с мармалад в театъра?

— Няма страшно! — опита се да я ободри Падингтън. — В другия джоб имам още няколко, само кажете. Боя се обаче, че малко са се посплескали, защото седнах върху тях в колата.

— Май чувам разправия на партера — обади се господин Браун и проточи врат, за да погледне. — Някакъв мъж ми размаха юмрук. Какви бяха тези приказки за мармалад и сандвичи?

Понякога господин Браун не схващаше много бързо.

— Нищо, скъпи — побърза да го успокои госпожа Браун.

Тя реши да не раздухва случая. В дългосрочен план така беше много по-лесно.

През това време Падингтън водеше тежка вътрешна борба заради един бинокъл. Току-що бе забелязал пред себе си някаква кутия, на която пишеше: ТЕАТРАЛЕН БИНОКЪЛ. ДВАЙСЕТ ПЕНСА. След

дълго мислене отвори куфара си и от някакво тайно отделение измъкна дваисет пенса.

— За нищо не става — съобщи след малко той, като оглеждаше публиката през бинокъла. — Всички приличат на джуджета.

— Защото го държиш наопаки, глупчо! — обясни Джонатан.

— Пак за нищо не става — повтори Падингтън, след като обърна бинокъла. — Изобщо нямаше да си го купувам, ако знаех какво представлява. От друга страна — продължи замислено той, — все може да послужи за нещо.

Тъкмо тогава увертюрата свърши и завесата се вдигна. На сцената видяха гостната на голямо имение, а сър Сиърли Блум, който бе в ролята на провинциален земевладелец, сновеше напред-назад из стаята. Залата избухна в ръкопляскания.

— Не можеш да вземеш бинокъла вкъщи — прошепна Джуди. — Трябва да го върнеш в кутията, когато представлението свърши.

— *Какво?* — изрева Падингтън. От тъмнината зашъткаха, а сър Сиърли Блум спря и многозначително погледна към ложата на семейство Браун. — Да не искаш да кажеш... — започна Падингтън и млъкна, защото нямаше думи. — *Двайсет пенса* — промълви горчиво той. — Цели две кифлички!

А после насочи вниманието си към сцената и сър Сиърли Блум.

Сър Сиърли Блум изглеждаше доста кисел. Той не обичаше премиери, а вечерта бе започнала доста зле. Имаше някакво лошо предчувствие. Предпочиташе да играе добрия герой, на чиято страна бяха симпатиите на публиката, а в тази пиеса бе в ролята на злодея. При това беше първо представление и някои реплики му се губеха. На всичко отгоре, когато пристигна в театъра, се разбра, че суфльорът е изчезнал и няма кой да го замести. А сякаш това не беше достатъчно, от партера се чу някаква дандания точно преди да вдигнат завесата. Заради сандвич с мармалад, така каза управителят. Пълни безсмислици, разбира се, но все пак беше обезпокоително. И за капак шумната групичка в ложата. Сър Сиърли Блум мъчително въздъхна. Очертаваше се тежка вечер.

Сър Сиърли Блум може и да не влагаше душа в пиесата, но Падингтън се увлече телом и духом. Скоро напълно забрави за дваисетте пенса и насочи цялото си внимание към събитията на сцената. Почти веднага реши, че изобщо не харесва сър Сиърли Блум,

и безпощадно се втренчи в него през бинокъла. Следеше всяка негова стъпка и в края на първо действие, когато сър Сиърли Блум в ролята на коравосърдечен баща изхвърли дъщеря си на улицата без пукната пара, Падингтън скочи на стола и с негодувание размаха програмата.

Падингтън в много отношения бе необикновено мече и имаше силно развито чувство за справедливост. Когато завесата се спусна, той решително остави бинокъла на парапета и скочи на земята.

— Харесва ли ти, Падингтън? — поинтересува се господин Браун.

— Много е интересно — отвърна Падингтън.

Нещо в гласа му стресна госпожа Браун и тя остро го изглежда. Вече започваше да разпознава тона му и това я притесняваше.

— Къде отиваш, миличък? — попита тя, щом Падингтън тръгна да излиза от ложата.

— Само ще се поразходя — неопределено рече Падингтън.

— Добре, но не се бави — извика тя, макар че вратата вече се затваряше. — Да не пропуснеш второто действие!

— Не се втелявай, Мери — прекъсна я господин Браун. — Сигурно просто иска да се поразтъпче, нещо от този род. Вероятно ще отскочи до гардероба.

Ала Падингтън изобщо не отиваше към гардероба. Напротив, беше се запътил към една врата, която водеше зад кулисите, а на нея пишеше: СЛУЖЕБЕН ВХОД. САМО ЗА АКТЬОРИ. Падингтън натисна бравата, шумугна се през вратата и попадна в друг свят. Съвсем различен! Нямаше ги червените плюшени седалки, всичко бе просто и голо. От тавана висяха десетки въжета, на стените бяха подпрени декори и всички ужасно бързаха. При нормални обстоятелства Падингтън силно би се заинтригувал от всичко това, но сега на лицето му бе изписано целеустремено изражение.

Накрая видя някакъв мъж, надвесен над картонен пейзаж, и го потупа по рамото:

— Извинете, знаете ли къде е онзи мъж?

— Мъж ли? — попита сценичният работник, без да прекъсва заниманието си. — Кой мъж?

— Онзи мъж — търпеливо повтори Падингтън. — Лошият.

— Ааа, сър Сиърли — сети се работникът и посочи дълъг коридор. — Там е, в гримьорната си. Но по-добре не го безпокойте,

днес хич не е в настроение — каза мъжът и най-сетне вдигна глава. — Хей, стой! Не може да влизаш тук! Кой те пусна?

Дори да го беше чул, Падингтън бе твърде далеч, за да му отговори. Вече бе преполовил коридора и внимателно оглеждаше вратите. Позна тази, която търсеше, по голямата златна звезда и името СЪР СИЪРЛИ БЛУМ, изписано с мастити златни букви. Падингтън си пое дълбоко дъх и почука. Никой не отговори и той почука още веднъж. Отново нямаше отговор и Падингтън *мнооого* предпазливо бутна вратата с лапа.

— Махай се — избумтя гръмовен глас. — Не искам да виждам никого.

Падингтън надникна в гримьорната. Сър Сиърли Блум се беше излегнал на дълъг диван. Изглеждаше изтощен и сърдит. Той отвори едното си око и се взря в Падингтън.

— Не давам автографи — изсумтя той.

— Не искам автограф — отвърна Падингтън и втрещено го изгледа. — Нямахте да ви искам автографа дори да събирах автографи, а аз, представете си, не събирам автографи!

Сър Сиърли изненадано седна на дивана.

— Как така не искаш автограф? Всички само това искат!

— Аз не съм всички — каза Падингтън — и не искам автограф. Искам веднага да приберете дъщеря си вкъщи!

На последните думи едва не се задави. Сър Сиърли внезапно му се стори два пъти по-висок, отколкото на сцената, и по всичко личеше, че се кани всеки миг да избухне. Големият актьор се хвана за челото.

— Искаш да прибера дъщеря си вкъщи? — попита накрая той.

— Точно така — отговори твърдо Падингтън. — А ако не я приберете, сигурен съм, че може да дойде да живее при господин и госпожа Браун.

Сър Сиърли Блум разсеяно прокара ръка през косата си и после се ощипа.

— Господин и госпожа Браун — повтори замаяно той.

Очите му диво шареха из стаята и изведнъж големият актьор се стрелна към вратата.

— Сара! — извика неистово той. — Ела веднага! Сара!

После заотстъпва на безопасно място зад дивана, който го делеше от Падингтън.

— Не се приближавай, мечко! — извика драматично той и присви очи, за да огледа по-добре Падингтън, защото недовиждаше. — Ти си мечка, нали?

— Точно така — каза Падингтън. — От Тъмно Перу.

Сър Сиърли огледа вълнената му шапка.

— Хубаво — започна да увърта той, за да печели време, — но що за наглост да влизаш в гримьорната ми със зелена шапка? Не знаеш ли, че зеленото носи много лош късмет в театъра? Веднага я свали!

— Не съм аз виновен — оправда се Падингтън. — Аз исках моята си шапка — и той тъкмо започна да обяснява за шапките, когато вратата се отвори и в стаята влетя въпросната Сара.

Падингтън веднага я позна — беше дъщерята на сър Сиърли от пиесата.

— Не се притеснявайте — успокои я той. — Дойдох да ви спася.

— За какво сте дошли? — Жената изглеждаше искрено изненадана.

— Сара! — обади се сър Сиърли иззад дивана. — Сара, защити ме от това... това лудо мече!

— Не съм луд — възмути се Падингтън.

— Тогава бъдете така любезен да обясните какво правите в гримьорната ми — прогърмя гласът на големия актьор.

Падингтън въздъхна. Понякога хората много бавно проумяваха някои неща. Той търпеливо се зае да обяснява, а когато свърши, дамата, която наричаха Сара, внезапно избухна в смях.

— Радвам се, че ти е смешно — рече сър Сиърли.

— Но, скъпи, не разбираш ли? — отвърна тя. — Това е голям комплимент. Падингтън наистина вярва, че си ме изхвърлил на улицата без пукната пара. Това показва какъв голям актьор си!

Сър Сиърли се замисли.

— Хмм — изсумтя намусено той. — Всъщност разбираемо е да се обърка. Изглежда доста интелигентно мече, така като го гледам.

Падингтън гледаше ту единия, ту другия.

— Значи... значи през цялото време сте се престрували? — заекна той.

Жената се наведе и го хвана за лапата.

— Разбира се, миличък. Но беше много мило да дойдеш да ме спасяваш. Никога няма да го забравя.

— *Наистина* бих ви спасил, ако искате — каза той.

Сър Сиърли се прокашля.

— Интересуваш ли се от театър, меченце?

— Да, много! — отвърна Падингтън. — Само не ми харесва, че за всичко трябва да се плаща толкова много. Искам, като порасна, да стана актьор.

Сара внезапно скочи на крака и погледна Падингтън.

— Сиърли, скъпи! — възкликна тя. — Хрумна ми нещо!

Тя зашушука на ухото на сър Сиърли и той също изгледа Падингтън.

— Малко необичайно ми се вижда — каза замислено актьорът, — но пък си струва да се опита. Да, определено си струва да се опита!

Отвън в залата антрактът беше към края си и семейство Браун все повече се притесняваха.

— Боже — мърмореше госпожа Браун, — къде се е дянал?

— Ако не побърза — каза господин Браун, — ще изпусне началото на второ действие.

В този миг на вратата се почука и разпоредителят му подаде някаква бележка.

— Един млад господин... едно мече... ме помоли да ви предам това. Каза, че е спешно.

— Тъ... благодаря — отвърна господин Браун и отвори бележката.

— Какво пише? — тревожно попита госпожа Браун. — Добре ли е?

Господин Браун ѝ подаде листчето.

— Виж сама. Нищо не разбирам.

Бележката беше надраскана набързо с молив и гласеше следното: „Дадуха ми мноогу важна зъдачъ. Паднгтн. Щеви кажъ послѣ“.

— Това пък какво значи? — удиви се госпожа Браун. — Пак нещо необичайно ще се случи с Падингтън, помнете ми думата.

— Не знам — отвърна господин Браун и се настани по-удобно на седалката, защото светлините изгаснаха, — но няма да позволя да ни развали представлението.

— Дано втората част е по-добра от първата — каза Джонатан. — Първата беше жив зян. Онзи чичко все си забравяше репликите.

Второто действие *действително* беше много по-добро от първото. От мига, в който сър Сиърли стъпи на сцената, всички в залата настръхнаха. Той бе станал неузнаваем. Вече не се запъваше на всяка реплика и онези, които през първата част непрекъснато кашлюкаха, сега седяха като приковани за столовете и поглъщаха всяка негова дума.

Когато в края на пиесата завесата падна, а дъщерята на сър Сиърли отново бе на сигурно място в бащинската му прегръдка, залата избухна в аплодисменти. Завесата пак се вдигна и цялата труппа се поклони. Завесата се вдигна още веднъж само за сър Сиърли и Сара, които направиха дълбок поклон, но възгласите и ръкоплясканията не стихваха. Накрая сър Сиърли пристъпи напред и вдигна ръка, за да призове за тишина.

— Дами и господа — започна той, — благодаря ви за любезните аплодисменти. Изключително сме ви признателни. Ала преди да си тръгнете, бих искал да ви представя най-младия и най-важен член на актьорската ни труппа. Едно малко... ъъ... мече... което ни се притече на помощ...

Останалото потъна сред надигналото се вълнение в залата, а актьорът отиде до самия край на сцената, където малка раковина прикриваше четвъртит трап под дъските. Там стоеше суфльорът.

Сър Сиърли хвана Падингтън за лапата и го задърпа. Главата на мечето се подаде през дупката, а в другата си лапа Падингтън здраво стискаше сценария.

— Ела, Падингтън! — покани го сър Сиърли. — Ела на сцената да се поклониш.

— Не мога! — задъхано отвърна Падингтън. — Май се заклеших!

И наистина се беше заклешил! Наложих се няколко сценични работници и пожарникарят да се омажат до ушите с масло, за да го измъкнат, след като залата се опразни. Но все пак се виждаше достатъчно, за да се обърне и да размаха шапка към възторжената тълпа, преди завесата да се спусне за последен път.

Няколко вечери по-късно, ако човек надникнеше в стаята на Падингтън, щеше да го заvari седнал в леглото с любимото си тефтерче, ножици и лепило. Тъкмо залепваше снимка на сър Сиърли Блум, която големият актьор собственоръчно бе надписал: „На

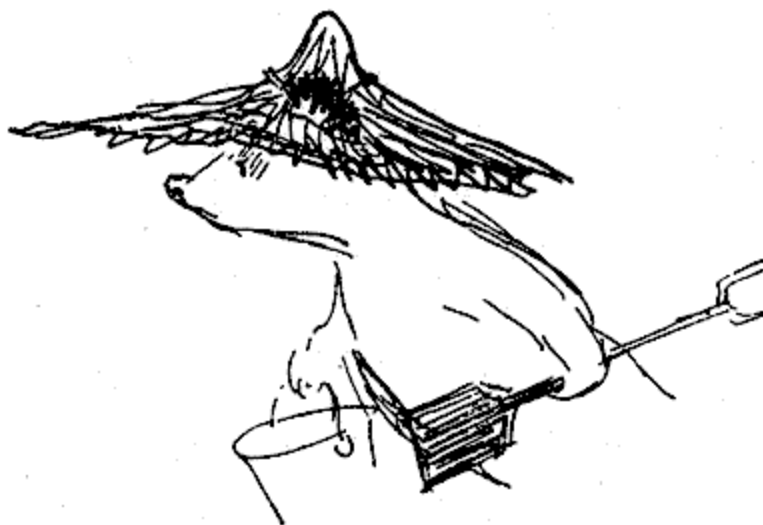
Падингтън с признателна благодарност“. Имаше също снимка с автограф на дамата, която наричаха Сара, и едно от най-ценните му притежания, което го изпълваше с голяма гордост — изрезка от вестник със статия за представлението, озаглавена „ПАДИНГТЪН СПАСЯВА ПИЕСАТА!“.

Господин Грубер му беше казал, че вероятно може да продаде снимките за нелоша сума, но след дълъг размисъл Падингтън бе решил да не се разделя с тях. А и сър Сиърли Блум му беше върнал двайсетте пенса, при това със специален подарък — театрален бинокъл!

СЕДМА ГЛАВА

ПРИКЛЮЧЕНИЕ НА МОРЕ

Една сутрин господин Браун почука барометъра в антрето и каза:
— Очертава се хубав ден. Какво ще кажете да отскочим до морето?

Предложението беше посрещнато с възторг от всички в домакинството и след броени минути цялата къща беше нагоре с краката.

Госпожа Бърд започна да прави планина от сандвичи, а господин Браун се зае да приготвя колата. Джонатан и Джуди се хвърлиха да си търсят банските, а Падингтън се качи горе да си стегне куфара. Всеки излет с Падингтън беше сериозно начинание, защото той винаги държеше да пътува с целия си багаж. А с течение на времето беше натрупал доста неща. Освен куфара вече имаше малка пътническа чанта с инициалите П. Б. от външната страна и голяма хартиена торба за всякакви дреболии.

Госпожа Браун му беше купила сламена шапка за лятото. Падингтън я харесваше, защото беше съвсем безформена и като обръщаше периферията нагоре или надолу, можеше да ѝ придава най-различен вид. Все едно имаше няколко шапки!

— Щом стигнем в Брайтси, ще ти купим кофичка и лопатка — обеща госпожа Браун. — За да правиш пясъчни замъци.

— А може да отидем на кея — каза Джонатан, който едва сдържаше нетърпението си. — Там има страхотни автомати. Най-добре си пригответи много монети.

— Или може да поплуваме — добави Джуди. — Нали можеш да плуваш, Падингтън?

— Боя се, че не съм голям плувец — отговори Падингтън. — Никога досега не съм бил на море.

— *Никога не си бил на море!?*

Всички зарязаха заниманията си и се втренчиха в Падингтън.

— Никога — повтори той.

Всички се съгласиха, че е много хубаво да отиваш на море за пръв път в живота си. Дори госпожа Бърд се увлече в спомени за първото си отиване в Брайтси преди много, много години. Падингтън страшно се развълнува, докато му разказваха какви прекрасни неща ще види.

Когато най-сетне потеглиха, колата бе направо претъпкана. Госпожа Бърд, Джуди и Джонатан седяха отзад. Господин Браун караше, а до него се бяха сместили госпожа Браун и Падингтън. Падингтън много обичаше да седи на предната седалка, особено когато прозорецът беше отворен, защото можеше да подава глава навън и да се радва на прохладния бриз. След кратко забавяне в покрайнините на Лондон, защото шапката му хвъркна от вятъра, отново излязоха на широкия път.

— Усещаш ли вече мириса на море, Падингтън? — попита след малко госпожа Браун.

Падингтън проточи врат през прозореца и задуши въздуха.

— Да, усеща се нещо — отвърна той.

— Продължавай да душиш — посъветва го господин Браун, — защото почти пристигнахме.

И наистина, скоро се изкачиха до върха на един хълм, а след последния завой в далечината блесна морето, искрящо под утринното

слънце.

Падингтън ококори очи.

— Гледайте, гледайте! Колко лодки са се струпали в калта! — извика той и посочи с лапа към брега.

Всички се засмяха.

— Това не е кал — обясни Джуди, — а пясък.

Докато успеят да обяснят на Падингтън за пясъка, колата влезе в Брайтси и зави по крайбрежната улица. Падингтън гледаше морето все по-подозрително. Вълните бяха много по-големи, отколкото си ги беше представял. Не чак грамадни, каквито бе виждал от кораба на път за Англия, но достатъчно големи, за да уплашат едно малко мече.

Господин Браун спря колата до един магазин на крайбрежната алея и измъкна няколко банкноти.

— Бих искал да снабдим това мече с всичко необходимо за незабравим ден на морето — каза той на продавачката зад щанда. — Да видим... трябва ни кофичка и лопатка, слънчеви очила, пояс...

Списъкът продължаваше, а жената подаваше покупките на Падингтън и той скоро усети, че две лапи за нищо не стигат. Гуменият пояс непрекъснато се свличаше от кръста му и му стягаше коленете, слънчевите очила се крепяха на косъм на носа му, в едната лапа стискаше кофичка, лопатка и сламената си шапка, а в другата беше куфарът.

— Желаете ли снимка, господине?

Падингтън се обърна и видя размъкнат мъж с фотоапарат.

— Само една лира, господине. Гарантирано качество. Връщам ви парите, ако не сте доволен.

Падингтън се замисли. Мъжът никак не му харесваше, но през последните няколко седмици беше спестявал особено усърдно и сега имаше малко повече от три лири. Би било хубаво да си има снимка.

— За нула време ще стане, господине — каза мъжът и се скри под черно покривало зад фотоапарата. — Само гледайте птиченцето.

Падингтън се озърна. Не виждаше никакво птиченце. Той отиде зад мъжа и го потупа по гърба, фотографът, който сякаш търсеше нещо, се стресна и свали покривалото.

— Как искате да ви снимам, като не стоите на едно място? — попита ядосано той. — Ето че плаката отиде на вятъра и... ми дължите една лира! — завърши фотографът, но очите му неспокойно шареха.

Падингтън втрепенено го изглежда.

— Казахте, че има птиченце — заяви той. — Няма никакво птиченце.

— Явно е отлетяло, като ви е видяло — отвърна злобно фотографът. — Къде ми е едната лира?

Падингтън го изглежда още по-втрепенено.

— Може птиченцето да я е взело, като е отлетяло — каза той.

— Ха-ха-ха! — разсмя се друг фотограф, който с интерес следеше сцената. — Май си намери майстора с това мече, Чарли! Така ти се пада, като снимаш без разрешително. Изчезвай, че ще извикам полиция!

Мъжът се загледа след Чарли, който си събра партакешите и се помъкна към кея, а после се обърна към Падингтън:

— Голяма напаст са тези мошеници. Крадат залъка от устата на честните хора. Много правилно постъпихте, че не му платихте. Ако позволите, за награда лично ще ви направя една хубава снимка!

Семейство Браун се спогледаха.

— Не знам как успява — каза госпожа Браун, — но Падингтън винаги излиза сух от водата.

— Защото е мечка — каза намръщено госпожа Бърд. — Мечките винаги излизат сухи от водата.

Тя ги поведе към плажа и внимателно разгъна пътническото одеяло на пясъка близо до вълнолома.

— Тук не е зле — обяви тя. — Така всички ще знаем къде да се намерим и никой няма да се изгуби.

— Идваме тъкмо навреме за отлива — каза господин Браун. — Морето е приятно и безопасно за плуване. Идваш ли, Падингтън?

Падингтън погледна към морето.

— Може да дойда да си поиграя на плиткото.

— Не се бави! — викна Джуди. — И си вземи лопатката и кофичката, ще се упражняваме да строим пясъчни замъци.

— Еха! — зарадва се Джонатан и посочи някаква обява на стената зад тях. — Вижте... даже ще има състезание за пясъчни замъци! — Той чак подсвирна: — Награда десет лири за най-големия замък!

— Защо не участваме всички заедно? — предложи Джуди. — Обзалагам се, че тримата можем да построим най-големия замък,

който са виждали!

— Не е по правилата — прекъсна я госпожа Браун, която още четеше обявата. — Всеки трябва да си строи собствен замък.

Джуди изглеждаше разочарована.

— Нищо, въпреки това ще се пробвам. Хайде вие двамата, идвайте да поплуваме. А след като хапнем, започваме да копаем!

Тя се втурна към морето, следвана по петите от Джонатан и Падингтън. Джонатан не изоставаше, но само след няколко метра поясът на Падингтън отново го спъна и той се просна по очи в пясъка.

— Падингтън, остави си куфара! — извика госпожа Браун. — Не можеш да влезеш с него в морето. Ще го намокриш и ще се съсипе!

Падингтън доста унило ѝ даде да му пази нещата и тръгна да догонва останалите. Когато стигна до плажа, Джуди и Джонатан вече се бяха отдалечили много навътре и той се задоволи да постои на крайчеца на водата, където вълничките се завъртаха в спирали около краката му. Чувството беше много приятно — отначало студеничко, а после топло. Падингтън реши, че е много хубаво да си на море. Нагази няколко крачки, където водата беше по-дълбока, отпусна се върху пояса и се остави на вълните, които щяха да го отнесат на брега.

„Десет лири! — мислеше си той. — Представи си само... представи си само да спечеля десет лири!“ Падингтън затвори очи. В съзнанието му изплува прекрасен пясъчен замък, досущ както беше виждал в книжката с картинки — с бойници, кули и дълбок ров. Замъкът растеше ли, растеше и всички на плажа се бяха събрали да го гледат с радостни викове. Няколко души казаха, че не са виждали по-голям замък, и... Падингтън стреснато се събуди, защото някой го плискаше по лицето.

— Ставай, Падингтън — викна Джуди. — Стига си се излежавал! Здравно беше заспал, и то на слънце. Време е за обяд, че после ни чака работа!

Падингтън разочаровано се озърна. Хубавият замък е бил само сън! Не се и съмняваше, че щеше да спечели първа награда. Той разтърка очи и тръгна след Джуди и Джонатан. Госпожа Бърд вече беше извадила сандвичите — с шунка, яйца и сирене за всички останали и специални сандвичи с мармалад за Падингтън. За десерт бяха донесли сладолед и плодова салата.

— След като се наобядваме — каза господин Браун, който кроеше планове да си открадне една хубава следобедна дрямка, — аз гласувам да се разделите и всеки да си построи пясъчен замък. А после заедно с официалния конкурс ще си направим собствено състезание. Който вдигне най-големия замък, има една лира от мен.

Джуди, Джонатан и Падингтън решиха, че идеята е направо великолепна.

— Само не се отдалечавайте много! — предупреди ги госпожа Браун на тръгване. — Не забравяйте, че скоро започва приливът!

Ала думите ѝ останаха нечути, защото в главите на тримата се въртяха само пясъчни замъци. Особено Падингтън размахваше кофичката и лопатката с много решителен вид.

Плажът беше пренаселен и той вървя доста дълго, преди да намери празно място. Най-напред изкопа голям кръгъл ров, над който остави подвижен мост, за да може да загребва и да пренася пясък за самия замък. След това започна да пълни кофичката за стените на замъка.

Падингтън беше работливо мече и не се предаваше, въпреки че от тежкото мъknене скоро го заболяха и четирите лапи. Затова пък в средата на кръга не след дълго се появи огромна купчина пясък. Той взе да заглажда стените с лопатката и после направи бойниците. Станаха много хубави, с дупки за прозорци и тесни процепи за стрелците.

Когато свърши, заби лопатката в една от ъгловите кули, метна отгоре шапката си, легна вътре, прегърнал буркана с мармалад, и затвори очи. Беше капнал от умора, но се чувстваше много доволен от себе си. Нежният шум на прибоя тутакси го приспа.

— Обиколихме целия плаж — каза Джонатан. — Потънал е вдън земя.

— Не си взе дори пояса — разтревожено обясни госпожа Браун. — Тръгна ей така, без нищо. Само с кофичка и лопатка.

Цялото семейство притеснено се беше скупчило до кабинката на спасителя.

— Няма го от обяд — продължи господин Браун. — А приливът започна преди два часа!

Лицето на мъжа стана сериозно.

— Казвате, че не може да плува, така ли?

— Не обича дори да се къпе — каза Джуди. — Сигурна съм, че не може да плува.

— Ето негова снимка — намеси се госпожа Бърд. — Правена е тази сутрин.

Тя подаде снимката на Падингтън на спасителя и избърса с кърпичка очите си.

— Нещо му се е случило, знам си аз. За нищо на света не би пропуснал следобедния чай, освен ако не е станала някоя поразия.

Мъжът разгледа снимката.

— Може да разпратим описание — каза неуверено той, — но няма да е лесно. От очилата и шапката нищо не се вижда.

— Не можете ли да изпратите спасителна лодка? — с надежда попита Джонатан.

— Бихме могли, ако знаем къде да го търсим. Може да е навсякъде.

— Боже! — прошепна госпожа Браун и също извади кърпичката си. — Не смея да си го помисля...

— Все ще изскочи отнякъде — започна да я утешава госпожа Бърд. — Това мече има глава на раменете си.

— Най-добре да остане при вас — рече мъжът и им подаде прогизнала сламена шапка. — А междувременно ще видим какво можем да направим.

— Стига, Мери, стига! — каза господин Браун и хвана жена си за лакътя. — Може просто да я е оставил на пясъка, който знае... или приливът да я е отнесъл.

Той се наведе да прибере останалите вещи на Падингтън. Сториха му се съвсем мънички и самотни на пясъка, оставени на произвола на съдбата.

— На Падингтън е, няма съмнение — обади се Джуди, която разглеждаше шапката. — Вижте, ето знака му!

Тя обърна шапката наопаки и им показва отпечатък на малка мечешка лапа, потопена в мастило, а до нея пишеше: „Шапкатами — Падингтън“.

— Гласувам да се пръснем и да претърсим плажа — извика Джонатан. — Така вероятността да го намерим, е много по-голяма.

— Започва да се стъмва — колебливо отбеляза господин Браун.

Госпожа Бърд остави пътническото одеяло на земята и скръсти ръце.

— Няма да мръдна оттук, докато не го намерим — заяви тя. — Не мога да се прибера в голямата празна къща... няма да се прибера без Падингтън.

— Никой не смята да се прибира без Падингтън, госпожо Бърд — каза господин Браун и безпомощно се загледа в морето. — Просто...

— Може да не са го отнесли вълните — притече му се на помощ спасителят. — Може да е отишъл на кея или някъде другаде. Бая народ е тръгнал натам, като гледам. Нещо интересно ще да е — реши той и подвижна на някакъв летовник, който тъкмо минаваше край тях: — Ей, какво става на кея, мой човек?

Без да спира, мъжът се извърна и изкрещя през рамо:

— Някакъв току-що пристигна, прекосил Атлантическия океан със сал. Сам-самичък! Сто дни без храна и вода, така разправят.

И мъжът забързано продължи нататък. Спасителят изглеждаше разочарован.

— Пак някой рекламен трик — съобщи той. — Всяка година едно и също.

Господин Браун се беше замислил.

— Питам се... — рече той и се загледа към кея.

— Типично за Падингтън — каза госпожа Бърд. — Точно такива ще ги забърка.

— Сигурно е той! — извика Джонатан. — Задължително!

Разбраха се с един поглед, грабнаха багажа и се сляха с тълпата, която бързаше към кея. Чакаха доста дълго, за да си пробият път през преградата, защото новината се беше разчула и там се беше събрала огромна тайфа. Навсякъде говореха, че „на кея става нещо“. Ала най-сетне, след като господин Браун говори с един полицаи, им направиха път и полицаят ги придружи до самия край на кея, където обикновено хвърляха котва презокеанските кораби.

Завариха необикновена гледка. Падингтън, когото един рибар току-що бе измъкнал от водата, беше обърнал кофичката с дъното нагоре и от този пиедестал разговаряше с неколцина репортери. Един-двама го снимаха, а останалите го засипваха с въпроси.

— Целия океан ли преплавахте? Чак от Америка?

Семейство Браун не знаеха дали да плачат, или да се смеят. Те нетърпеливо зачакаха отговора.

— Не — отвърна правдиво Падингтън, след като помълча малко. — Не чак от Америка. Но от много далеч — и той неопределено махна с лапа към морето. — Какво да ви кажа, отнесе ме приливът.

— И през цялото време сте седели в кофичката? — попита друг и го щракна с фотоапарата си.

— Точно така — потвърди Падингтън. — А лопатката използвах за гребло. Голям късмет извадих, че я носех със себе си.

— С планктон ли се хранехте? — долетя поредният въпрос.

— Не — озадачено отвърна Падингтън. — С мармалад!

Господин Браун си проправи път през тълпата.

Падингтън гузно скочи от кофичката.

— Така значи — каза господин Браун и го хвана за лапата. — Стига въпроси за днес. Това мече е било в открито море часове наред и е страшно изморено. Даже може да се каже, че е било в открито море целия следобед! — и той многозначително погледна Падингтън.

— Нима още е вторник? — попита невинно Падингтън. — Мислех, че са минали дни!

— Вторник е — твърдо заяви господин Браун. — А ние се побъркахме от тревога за теб!

Падингтън си прибра лопатката, кофичката и буркана с мармалад.

— Както и да е — каза той, — обзалагам се, че не са много мечките мореплаватели! И то с детска кофичка...

Вече се стъмваше, когато потеглиха с колата от крайбрежната улица в Брайтси. Най-сетне се прибираха у дома. По улицата висяха гирлянди с пъстроцветни фенери и дори осветените фонтани в градинките непрекъснато сменяха цветовете си. Беше много красиво, но Падингтън, който лежеше на задната седалка, увит в одеяло, мислеше за пясъчния си замък.

— Хващам се на бас, че моят замък беше най-голям — промърмори сънливо той.

— Хващам се на бас, че моят беше най-голям — възрази Джонатан.

— Я за по-сигурно да дам по една лира на всички ви — побърза да ги прекъсне господин Браун.

— Може някой ден пак да дойдем — обади се госпожа Браун. — Тогава ще си направим ново състезание. Какво ще кажеш, Падингтън?

Падингтън не отговори. Пясъчните замъци, необичайната лодка, с която бе прекосил цялото пристанище, и морският въздух му бяха дошли в повече. Той се бе свил на топка и сладко похъркваше.

ОСМА ГЛАВА АБРАКАДАБРА

— Ааах! — ахна Падингтън. — Настина ли е за мен?

И лакомо впи очи в тортата. Беше наистина великолепна. Госпожа Бърд бе надминала себе си. Беше я украсила със захарна глазура, а блатовете бяха слепени с пълнеж от сметана и портокалов мармалад. Отгоре бе сложена една свещичка, а надписът гласеше: „За Падингтън с най-добри пожелания за рождения му ден. От всички нас“.

Именно госпожа Бърд предложи да организират тържество за рождения му ден. Бяха минали два месеца, откакто Падингтън бе дошъл да живее при тях. Никой — дори самият Падингтън — не знаеше на колко е години, затова решиха да започнат на чисто. И да празнуват първия му рожден ден. Падингтън смяташе, че е добро

попадение — особено когато научи, че мечките имат по два рождени дни в годината: един през лятото и един през зимата.

— Като кралицата — обясни госпожа Бърд. — Имаш основания да се чувстваш изключително важен.

Падингтън веднага се почувства изключително важен. Дори на мига изтича при господин Грубер, за да му съобщи добрата новина. Господин Грубер изглеждаше много впечатлен и се зарадва, когато Падингтън го покани на рождения си ден.

— Не ме канят особено често, господин Браун — каза той. — Чак не помня кога съм излизал за последно. С нетърпение ще чакам тържеството.

Той не каза нищо повече, но на следващия ден пред дома на семейство Браун спря товарна кола и от нея свалиха тайнствен вързоп, изпратен от всички продавачи на пазара.

— Мече, родено с късмет! — възкликна госпожа Браун, когато отвориха вързопа и отвътре се показва чисто нова пазарска кошница. Беше много хубава, с колелца и звънче от едната страна, за да може Падингтън да предупреждава минувачите.

— Направо не знам откъде да започна — каза Падингтън и се почеса по главата. После внимателно остави кошницата при другите подаръци. — Доста благодарствени писма ще има да пиша.

— Може би е по-добре да ги оставиш за утре — припряно го посъветва госпожа Браун.

Винаги, когато пишеше писма, Падингтън успяваше да разлее повече мастило по себе си, отколкото върху хартията, а след снощната баня изглеждаше извънредно чистичък. Грехота беше такава хубост да отиде на вятъра.

Падингтън се разочарова.

— Дали пък да не помогна на госпожа Бърд в кухнята? — попита обнадеждено той.

— С радост мога да съобщя, че приключих — каза госпожа Бърд, която тъкмо излизаше от кухнята. — Но ако искаш, можеш да оближеш лъжицата.

Тя пазеше горчиви спомени за други подобни случаи, когато Падингтън ѝ беше помагал в кухнята.

— Само не се увличай — предупреди го тя, — защото няма да ти остане място за това.

Именно тогава Падингтън за първи път видя тортата. Очите му, които и без това бяха кръгли и големи, така се закръглиха и уголемиха, че дори госпожа Бърд се изчерви от гордост.

— Специалните поводи трябва да се отбелязват със специални сладкиши — каза тя и побърза да се отдалечи към дневната.

Целия ден гонеха Падингтън от стая в стая, за да завършат подготовката за празненството. Госпожа Браун усърдно чистеше. Госпожа Бърд усърдно трополеше в кухнята. Джонатан и Джуди усърдно украсяваха къщата. Всички си имаха работа — освен Падингтън.

— Нали уж беше *моят* рожден ден — мърмореше той, когато за пети път го изгониха в дневната, защото прекатури поредната кутия и куп стъклени топчета се разхвърчаха на пода в кухнята.

— Така е, миличък — отвърна притеснено госпожа Браун. — Просто твоят час ще настъпи малко по-късно.

Вече започваше да съжалява, че му е казала за втория рожден ден на мечките, защото Падингтън отсега се тревожеше кога се пада следващият му рожден ден.

— Седни да гледаш през прозореца кога ще дойде пощальонът — предложи тя и го вдигна на перваза, но Падингтън не изглеждаше въодушевен. — Или отиди да си упражняваш фокусите за довечера.

Освен многобройните други подаръци Падингтън бе получил фокуснически комплект от господин и госпожа Браун. Беше много скъп и го бяха купили в „Баркридж“. Имаше специална масичка, голяма вълшебна кутия, в която предметите изчезваха, ако спазваш точно инструкциите, вълшебна пръчица и няколко колоди карти. Падингтън изсипа всичко на пода и седна по средата, за да прочете книжката с указанията.

Залиса се за дълго, като разглеждаше картинките и чертежите и четеше всичко по два пъти, за да е сигурен, че го е разбрал правилно. От време на време разсеяно бъркаше с лапа в буркана с мармалад, но после си спомни, че има рожден ден и предстои обилен следобеден чай, затова се изправи и остави буркана на фокусническата масичка, преди да продължи с четенето.

Първата глава се казваше „Заклинания“. В нея се описваше как точно се размахва вълшебната пръчица и как се произнася „абракадабра“. Падингтън се изправи, стиснал книжката под мишница,

а с другата лапа размахна вълшебната пръчица. Опита и едно „абракадабра“, след което се огледа. Всичко изглеждаше постарому и той тъкмо се канеше да опита отново, когато спря поразен и очите му се ококориха като палачинки. Бурканът с мармалад, който преди малко бе оставил на масичката, беше изчезнал!

Той бързо запрелиства страниците. Не пишеше нищо за изчезнал мармалад. Още по-лошо... не пишеше как да се появи отново! Падингтън реши, че това заклинание е особено силно, щом цял буркан може да изчезне яко дим.

Канеше се да изтича долу, за да каже на останалите, но размисли. Можеше да се окаже чудесен фокус за вечерта, особено ако успееше да убеди госпожа Бърд да му даде друг буркан. Той слезе в кухнята и размахна пръчицата към госпожа Бърд просто така, за всеки случай.

— Ще ти дам аз едно „абракадабра“ — скара му се тя и го избута през вратата. — И внимавай с тази пръчица да не извадиш очите на някого!

Падингтън се върна в дневната и опита да каже заклинанието отзад напред. Нищо не се случи и той започна да чете следващата глава, озаглавена „Загадката на изчезващото яйце“.

— Не знаех, че ти трябва специална книжка за това — отбеляза госпожа Браун, докато обядваха, а Падингтън им разказваше какво е научил. — Край теб храната направо изчезва, но това си е твоя работа.

— Нищо — обади се господин Браун. — Стига да не разрежеш някого на две, аз не възразявам. Само се пошегувах! — побърза да добави той, защото Падингтън въпросително го изгледа.

Въпреки това веднага щом стана от масата, господин Браун изтича на двора и заключи бараката с инструментите. От Падингтън можеше да се очаква всичко.

В случая обаче нямаше основания за тревога, защото Падингтън го бяха налегнали други грижи. На чай се беше събрало цялото семейство заедно с господин Грубер. Дойдоха още няколко души, а накрая се появи и съседът на семейство Браун, господин Къри, който изобщо не беше добре дошъл.

— Мъкне се само защото има безплатен чай — каза госпожа Бърд. — Направо отвратително — да дойде да събира трохите от трапезата на невинно мече! Дори не беше поканен!

— Доста бързо трябва да пипа, ако иска да събира трохите след Падингтън — засмя се господин Браун. — Ала наистина е много нагло от негова страна, особено след някои неща, които е казвал в миналото. Дори не си направи труда да му честити рождения ден!

Господин Къри си беше спечелил лошо име в квартала, защото беше подлец и си пъхаше носа в чуждите работи. Беше сприхав и вечно се оплакваше и за най-дребното нещо, предизвикало неодобрението му. В миналото повод за недоволството му често ставаше Падингтън и точно затова семейство Браун не го бяха поканили на тържеството.

Днес обаче дори господин Къри не намери от какво да се оплаче. Като се започне от тортата и се стигне до последния сандвич с мармалад, всички се съгласиха, че това е най-разкошното празненство, на което са присъствали. Падингтън така преяде, че едва събра сили да духне свещичката. Накрая обаче успя, и то без да си опърли мустаците! Всички започнаха да ръкопляскаат и да му честитят рождения ден. Поздрави го дори господин Къри.

— А сега — каза господин Браун, когато врявата поутихна, — бихте ли си преместили столовете, моля? Мисля, че Падингтън ни е

приготвил изненада.

Всички се защураха да преместят столовете в единия край на стаята, а Падингтън изчезна в дневната и се върна с фокусническите си принадлежности. Позабави се малко, докато постави масичката и нагласи вълшебната кутия, но накрая всичко беше готово. Изгасиха осветлението, с изключение на една лампа, и Падингтън призова за тишина, стиснал вълшебната пръчица.

— Дами и господа — започна той и отвори книжката за последна проверка, — следващият фокус е направо невъзможен!

— Какъв следващ фокус, още нищо не си показал! — изсумтя господин Къри.

Падингтън продължи, без да му обръща внимание, и отвори нова страница.

— За него обаче ще ми е необходимо едно яйце!

— Господ да ни пази! — промълви госпожа Бърд на път за кухнята. — Усещам, че ще се случи нещо ужасно.

Падингтън сложи яйцето в средата на масичката и го покри с копринено шалче. Промърмори няколко пъти „абракадабра“ и чукна отгоре с пръчицата.

Господин и госпожа Браун се спогледаха. И двамата мислеха за горкия си килим.

— *Воала!* — извика Падингтън и дръпна шалчето.

За всеобща изненада яйцето беше изчезнало!

— Естествено — надвика ръкоплясканията господин Къри с вид на познавач, — ловка ти е лапата... За мече не е лошо. Никак не е лошо... А сега го върни!

Исключително доволен от себе си, Падингтън се поклони и затършува в тайното чекмедже на масичката. За своя огромна изненада напипа нещо доста по-едро. Не беше яйце... а буркан с мармалад! Същият, който сутринта беше изчезнал! Той извади буркана и публиката избухна в още по-гръмки ръкопляскания.

— Великолепно! — извика господин Къри и се удари по коляното. — Заблуди ни, че ще извади яйце, а през цялото време е държал буркан с мармалад. Чудесно, направо чудесно!

Падингтън беше порумениял от небивалия успех.

— А сега... — продължи той и отвори нова страница: — Нещо ще изчезне!

Взе вазата с най-красивите цветя на госпожа Браун и я остави на масата в трапезарията до вълшебната кутия. Изпълваше го известно безпокойство за този фокус, защото не му остана време да се упражни както трябва и съвсем не беше сигурен как работи кутията. Дори не знаеше къде да сложи цветята, за да изчезнат.

Отвори вратичката от задната страна на кутията, скри се вътре и внезапно подаде глава.

— Няма да се бавя — каза Падингтън и отново изчезна.

Всички седяха и чакаха. След малко господин Къри наруши мълчанието:

— Малко бавничък ми се вижда този фокус.

— Дано Падингтън е добре — каза госпожа Браун. — Умълча се нещо.

— Не е стигнал далеч — реши господин Къри. — Хайде да почукаме.

Той отиде, почука силно и долепи ухо до кутията.

— Някой вика — съобщи той. — Прилича на Падингтън. Ще опитам още веднъж.

Той вдигна кутията, раздруса я и отвътре се чу силно тупване.

— Мисля, че се е заключил — каза господин Грубер. Той също почука по кутията и извика: — Добре ли сте, господин Браун?

— *Не!* — долетя приглушен гласец. — Вътре е тъмно и не мога да прочета книжката с указанията.

— Много добър номер — каза господин Къри и си взе няколко бисквити. Най-после бяха измъкнали Падингтън с помощта на джобно ножче. — Изчезващо мече! Крайно необикновено. Само не разбрах за какво бяха цветята.

Падингтън подозрително го изглежда, но господин Къри беше прекалено зает с бисквитите.

— За следващия фокус ще ми е нужен часовник — каза той.

— Сигурен ли си? — притеснено попита господин Браун. — Не може ли нещо друго?

Падингтън отвори книжката.

— Тук изрично пише часовник — твърдо настоя той.

Господин Браун бързо спусна ръкавите на самото си, за да скрие лявата си ръка. За нещастие господин Къри, който заради безплатния

чай беше изпаднал в необичайно добро настроение, предложи своя. Падингтън признателно го взе и го постави на масичката.

— Страхотен номер — обеща той и извади от кутията сребърно чукче.

Покри часовника с шалчето и го халоса няколко пъти.

Лицето на господин Къри замръзна.

— Надявам се, че знаеш какви ги вършиш, меченце! — извика той.

Падингтън изглеждаше притеснен. Току-що беше обърнал страницата и беше прочел зловещото предупреждение: „За този фокус ви е необходим още един часовник“. Той припряно дръпна шалчето. По масата се търкулнаха няколко бурмички и парчета счупено стъкло.

Господин Къри нададе яростен вой.

— Май забравих да кажа „абракадабра“ — заекна Падингтън.

— „Абракадабра“! — изрева господин Къри, който щеше да се пръсне от яд. Той вдигна часовника — или каквото беше останало от него. — „Абракадабра“! Имам го от двайсет години, а ти го направи на сол! Някой ще ми плати солено обезщетение!

Господин Грубер затъкна увеличително стъкло в окото си и внимателно огледа часовника.

— Нищо подобно — рече той и на мига избави Падингтън: — Преди половин година си купихте този часовник от магазина ми за три лири! Как не ви е срам да лъжете горкото мече!

— Глупости! — отрече господин Къри с пяна на уста. Той се стовари на стола на Падингтън. — Глупости! Ще ви дам аз на вас... — но гласът му внезапно замря, а на лицето му се изписа странно изражение. — Седнал съм върху нещо — изпищя той. — Мокро и лепкаво!

— Божичко! — възкликна Падингтън. — Изчезналото яйце! Явно пак се е появило.

Господин Къри стана морав като патладжан.

— Никога не са ме обиждали така! Никога! — извика той и тръгна да си върви, но на вратата спря и обвинително размаха пръст: — За последен път идвам на *твой* рожден ден!

— Стига, Хенри, не е прилично да се смееш — скастри го госпожа Браун, когато вратата се затвори.

Господин Браун героично се опитваше да престане.

— Не мога... — отвърна той и отново избухна в смях. — Просто не мога!

— Видяхте ли лицето му, когато взеха да се търкалят бурмичките? — попита господин Грубер, който също се бе смял до сълзи.

— Както и да е — настоя госпожа Браун, когато смехът утихна. — Може би следващия път наистина трябва да опиташ нещо не толкова опасно, Падингтън.

— Какво ще кажете за фокуса, за който ми разправяхте, господин Браун? — сети се господин Грубер. — Онзи със скъсаната карта, която изваждате от нечие ухо?

— Добре, това звучи кротко и приятно — съгласи се госпожа Браун. — Хайде да го видим.

— Не искате ли да повторим фокуса с изчезването? — попита с надежда Падингтън.

— Определено не, миличък — каза госпожа Браун.

— Добре тогава — отвърна Падингтън и започна да тършува в кутията, — макар че не е лесно да се правят фокуси с карти, когато вместо ръце имаш лапи... Какво пък, ще опитам.

Той подаде тестето на господин Грубер, който тържествено извади една карта от средата и я запомни, преди да му я върне. Падингтън размаха вълшебната пръчица над колодата и също извади една карта. Беше седмица пика.

— Тази ли е? — попита той господин Грубер.

Господин Грубер изтри очилата си и погледна.

— Знаете ли, май наистина беше седмица пика! — възкликна той.

— Обзалагам се, че всички карти са еднакви — прошепна господин Браун на жена си.

— Шшт! — прекъсна го тя. — Според мен се справя много добре.

— Сега идва трудната част — обяви Падингтън и скъса картата. — Не съм много сигурен как се прави.

Той прибра парчетата под шалчето и го докосна няколко пъти с пръчицата.

— Ау! — възкликна господин Грубер и се почеса по главата. — Нещо ми изпука в ухото! Нещо твърдо и студено...

Той си бръкна в ухото.

— Виж ти! Ами че това е... това е златен суверен! — и господин Грубер показа на всички лъскавата монета. — Моят подарък за рождения ден на Падингтън! Как ли е попаднала там?

— Ооо! — гордо взе да я разглежда Падингтън. — Изобщо не го очаквах. Много ви благодаря, господин Грубер!

— Е, подаръкът е съвсем скромнен, господин Браун — каза господин Грубер. — Но много ми допадат сутрешните ни разговори. Нямам търпение да продължим с приказките и... ъъ... — Той се прокашля: — Убеден съм, че го казвам от името на всички... всички се надяваме да празнуваме рождените ви дни още дълги години!

А когато единодушният хор заглъхна, господин Браун се изправи и погледна към стенния часовник.

— Отдавна е време за лягане, особено за теб, Падингтън. Затова предлагам всички да си изчезнем по къщите!

Докато стоеше на вратата и махаше за довиждане, Падингтън промърмори:

— Ех, да можеше сега да ме види леля Луси! Щеше страшно да се зарадва.

— Трябва да ѝ пишеш, за да ѝ разкажеш всичко — каза госпожа Браун и го хвана за лапата. А после побърза да добави: — Утре сутрин, разбира се. Не забравяй, че сме ти сменили чаршафите.

— Да, утре сутрин — съгласи се Падингтън. — Ако седна да пиша сега, сигурно ще изцапам с мастило чаршафите или кой знае какво ще стане. Все нещо ми се случва.

— Знаеш ли, Хенри — каза госпожа Браун, докато гледаха как Падингтън се качва по стълбите. Изглеждаше доста лепкав и съвсем сънлив. — Толкова е хубаво да има мече в къщата.

ПОСЛЕСЛОВ МАЙКЪЛ БОНД

„Мечето Падингтън“ не се роди като книга. Една сутрин написах първото изречение просто така, колкото да си почеша крастата, защото знаех, че ако не нащракам нещо на пишещата машина, никой няма да го стори вместо мен и листът ще си остане празен.

Написаното обаче ми хареса и скоро се заниза второ изречение, после трето, а до края на деня беше готова цяла история.

Черпех вдъхновение от едно мече, което седеше на полицата на камината в едностайния ни апартамент недалеч от пазара на „Портобело Роуд“ в Лондон. Бях го купил в миг на отчаяние предишната Коледа, за да има какво да сложа в коледния чорап на жена ми, и двамата го кръстихме Падингтън, защото това име винаги много ми е харесвало. А имената са важни, особено ако си мече и си нямаш друго на този свят.

Почти веднага мечето стана част от семейството. Всъщност години наред то беше *единственото* ни семейство и двамата се отнасяхме към него както подобава. Хранеше се с нас на масата, идваше с нас на почивка, а понякога дори ни прекъсваше, докато си приказвахме.

След десет дни работа вече се бяха натрупали още седем истории и внезапно осъзнах, че имам готова книга. Докато я пишех, не мислех за читатели на определена възраст и това се оказа много добре, защото дотогава винаги бях писал само за възрастни. Ако съзнателно бях решил да пиша за деца, може би щях да пиша „по-просто“, а това винаги е неправилно. Напълно съм съгласен с Гъртруд Стайн — книгата си е книга и трябва да радва човек във всяко едно отношение.

Много добре се получи и това, че избрах да си чеша крастата именно с мече. Покойният актьор Питър Бул — голям любител на мечките — е казал, че куклите само мислят какво да облекат, но човек никога не знае какво мисли едно мече. Бил е съвършено прав. Човек усеща, че на мечето можеш да се довериш и то никога няма да издаде

тайните ти. Има и още нещо, при това много важно — в природата нерядко се случва да зърнем мечки, които тежко пристъпват на два крака. Значи вече са наполовина хора.

Винаги е най-сладко да се пише първата книга от поредицата. Целият свят е като стриди и можеш на воля да следваш приумиците на въображението си. В същото време вече поставяш определени граници, които ще останат така до края. Въпреки че приключенията на Падингтън се случват в наши дни, вечер винаги си представям, че той се прибира у дома в далеч по-безопасния свят, който си спомням от моето детство преди войната.

Мисля, че те никога не са го осъзнавали, но първообраз на господин и госпожа Браун бяха моите родители. (Много от баща ми наследи и самият Падингтън, защото баща ми беше примерен гражданин и никога не излизаше без шапка, да не би да срещне някой познат и да не може да отвърне на поздрава му.) Джонатан и Джуди се появиха като спасително въже, за да не се усеща разликата във възрастта. Госпожа Бърд се роди от спомените ми за бавачката на най-добрия ми приятел от детските години, която живееше в дома им. „Най-добрият приятел“ на Падингтън — господин Грубер, е много важен, защото знае какво е да избягаш в чужда страна, а това прави връзката помежду им много специална. Много истории се заплетоха покрай многострадалния съсед на семейство Браун, господин Къри. Достатъчно беше да ги събера на едно място и веднага нещо се случваше. А винаги съм смятал, че „Уиндзор Гардънс“ трийсет и две е на хвърлей камък от апартамента ни.

За мен Падингтън винаги е бил и винаги ще бъде съвсем реален. Той здраво е стъпил на земята и има много силно развито чувство за справедливост. Той знае толкова добре кое е добро и кое — лошо, че когато нещо ме мъчи, неведнъж се питам как би постъпил Падингтън.

Доставя ми огромно удовлетворение, че и други вярват толкова силно в него. Едно момченце например ми писа колко е свикнало да свързва името „Падингтън“ с мечето — затова сега му звучи много странно за име на гара. Съвсем изневиделица получих писмо от една монахиня, която лежеше в болница — предполагам, че е страдала от неизлечима болест. Пишеше, за да ми благодари за огромната утеха, която ѝ носи Падингтън. Не мога да си представя по-голям комплимент за него.

Комичното е сериозна работа. Трябва да дестилираш, непрекъснато да намираш точната дума. А без спонтанна реакция от публиката човек работи малко като във вакуум.

Веднъж обаче седях в ресторанта и внезапно долових разговора на двама мъже в съседното сепаре, които обсъждаха подвизите на Падингтън. Двамата направо умираха от смях и това много ме зарадва, защото при тези обстоятелства очевидно се смееха искрено. Не им казах кой съм, за да ни спестя взаимното неудобство.

А преди няколко години по време на рекламна обиколка в Австралия се видях принуден да нося навсякъде огромен плюшен Падингтън. При всяко качване в самолета знаех, че не след дълго ще го поканят в пилотската кабина. Веднъж дори го оставих там за известно време, пристегнат с колан на резервната седалка, а пилотите му обясняваха за какво служат уредите на таблото. Малко по-късно ми се обадиха да ме питат имам ли нещо против да остане при тях, защото искам да се научи как се приземява самолет! Реших да не казвам на останалите пътници.

Когато написах първата книжка, и през ум не ми минаваше, че един ден Падингтън ще има собствена бронзова статуя на гарата. Хората седат на постамент, за да си хапнат сандвича, и това ми се вижда особено подходящо. Приятно е да си мисля, че ще продължават да го правят дълго след като си отида от този свят.

Предполагам, че така и няма да го срещна, но ако се случи, изобщо няма да се изненадам. Какъвто е възпитан, сигурно ще си повдигне шапката и всеки ще продължи по пътя си, а на мен ще ми стане мъчно, че не нося шапка... за да я повдигна и аз в знак на уважение.

Майкъл Бонд

Април 2001 г.

Издание:

Майкъл Бонд. Мечето Падингтън

Английска. Първо издание

ИК „Агата-А“, София, 2009

Редакция и коректури: Силвия Вълкова

Илюстрации: Пеги Фортнъм

Графично оформление и корица: Илко Грънчаров

ISBN: 978-954-540-067-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.